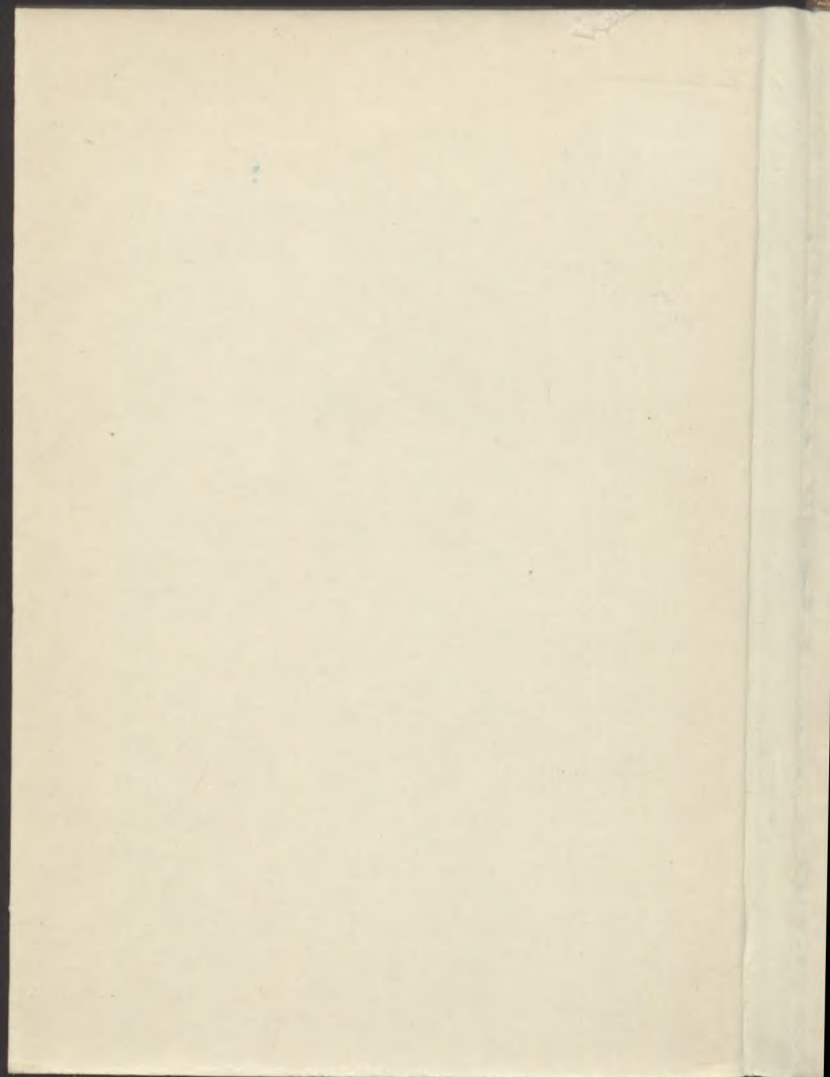
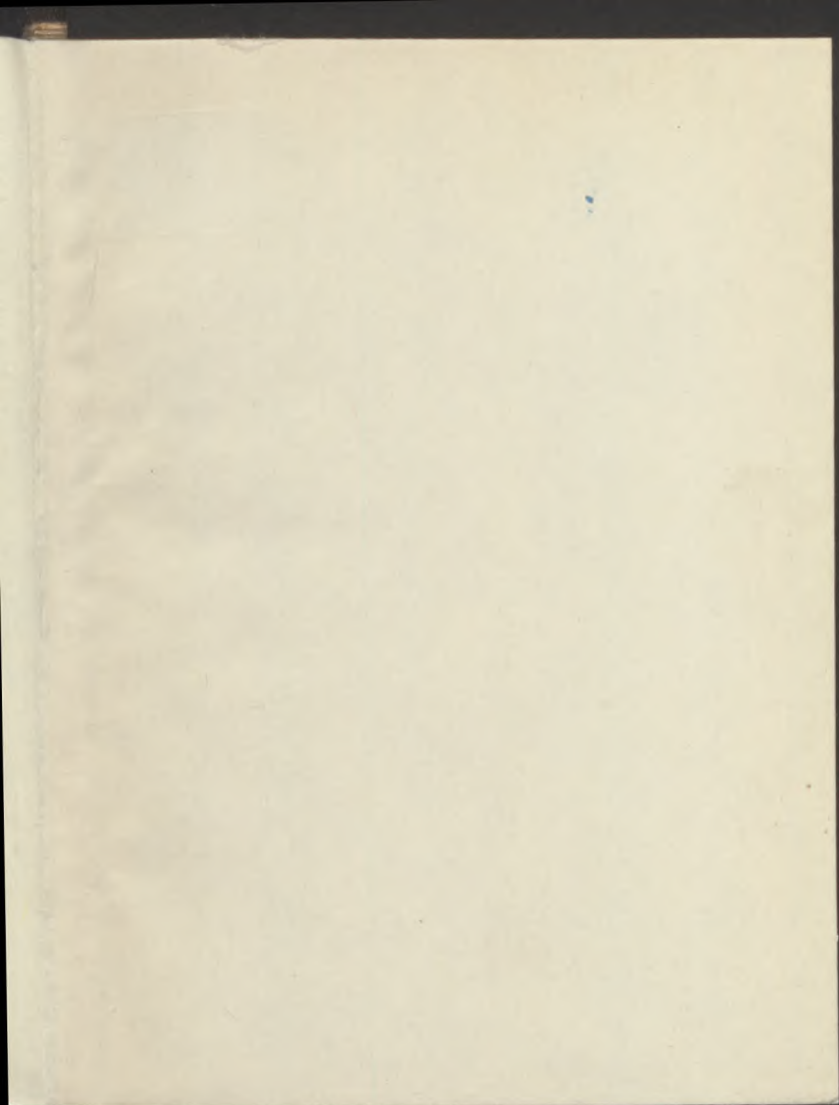
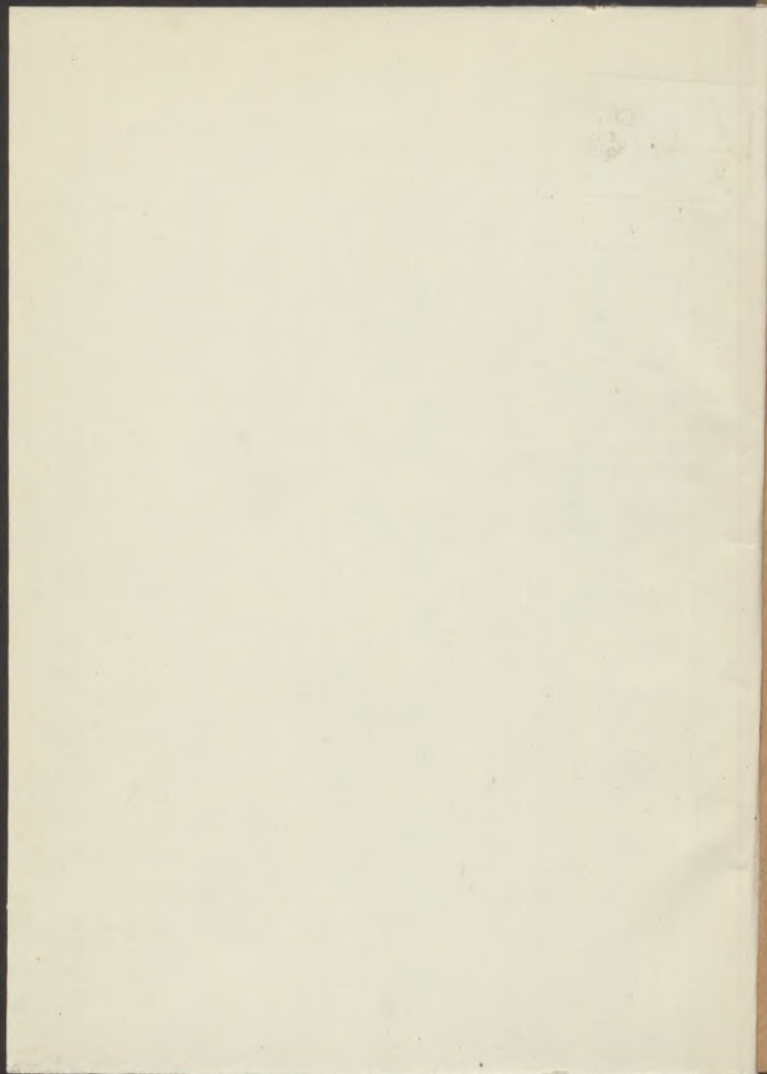

12202/

III. 4.

TAPKA REGENYTÁR

12.202
III. 1

Nimette

Kálmán V.

FORSTER G.

A Függetlenég Hódító útja 2 ÉV ALATT

1933. II. 16. 55.000
 1933. szept. 100.000
 1934. janár 130.000
 1935. január 165.000

A Függetlenség a legelterjedtebb napilap!
Fizessen Ön is elő!

TARKA REGÉNYTÁR

NINETTE

IRTA:

FORSTER G.

BUDAPEST, 1916 JANUAR HÓ 7.
III. évfolyam 1. szám

lc

A Tarka Regénytár: eddig megjelent kötetei:

I. ÉVFOLYAM.

1. F. G. Beery: Az 1501 iatkat temploma.
2. Paul Thomas: A Sárga örvény.
3. G. Forster: A titokzatos S/7
4. L. Conder: Az álarcos lovas
5. O. Wood: Az átoksziget kincse
6. G. Forster: Embervásár Abessziniában
7. Kondor L.: Egy különös végretelet
8. E. A. Rodriguez: A baktatás hajója
9. Ifj. Lázár L.: A pam-pák öröge.
10. G. Dawes: Merénylet a taxiban
11. G. Forster: Eletre-halálra Abessziniában.
12. Kertész M.: A fonyere-mény.
13. E. A. Rodry: Találkozás a halállal.
14. G. Forster: A négyes kincses földjén.
15. S. France: A vörös bílincs
16. Paul Thomas: Titokzatos batalom
17. Komáromy Z.: Párbaj a pestissel
18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete.
19. Franz Schulz: Abessziniá poklában.
20. E. Rolph: Az ismeretlen ellenfél.
21. C. Burton: Jimmy boaszót áll
22. L. Grawe: Eletfogytiglan.
23. Ifj. Lázár István: Pam-pák fia
24. L. Chiron: Yvonne regénye.
25. Juhász L.: Viesza az életbe
26. C. Green: Titkos szolgálat.

Kaphatók a TARKA REGÉNYTÁR kiadóhivatalában VIII., József-körút 5. III. emelet

A Tarka Regénytár kiadóhivatala Ár: félévre P 250
Postafiók: Budapesti Könyvtár 2246. és 49.937.

1963. évi 4741 sz.

12.202/10.5

I. FEJEZET.

Ez a nap is olyan volt, mint a többi csatakos, olomszínű januári nappal Páris felett. A Gare du Nord fölé plszkos, szürke felhőt húztak az érkező vonatok, a Cimetiere du Père Lachaise-ben fázósan tárták ég felé karjaikat a keresztfák, a Luxembourg-kert délfelé megtelt gyerekkocsikkal, az Eiffel-torony gögös merevséggel bámult le a Champ du Mars betakart virágágyaira s a Louvre, mint mindig, ezen a napon is megtelt kíváncsian bémészködő idegenekkel.

Semmi, de semmi sem mutatta, hogy a Sors fonálának orsóját szeszélyesen pörgető Párkák ezen a napon felmarkolnak egy csomó embert a Boulevardok és az Avenuek környékéről és elhajítják őket a Cote d'Azur partjára, ahol a pálmákat beragyogó napsütésben ilyenkor már elődugják lila fejüket a páрмаi ibolyák... És senki sem hitte, hogy ez a váratlan vihar sorsokat dönt meg, életutakat irányít és semmivé rontja Ninette Clisson álmait, amelyeket négy éve ápoit féltő gonddal a Boulevard St. Michael egyik ragyogó kalapszalonzának műhelyében.

Aminthogy az sem látszott valószínűnek, hogy

Ivan Szergej Korzakov nagyherceg, a hajdani cáratyuska szentpétervári háziezredének egykori kapitánya ezen a napon letér az agglegényelet színes virágokkal telehintett útjáról s minden különösebb indok nélkül keresni kezd valakit, aki a Korzakov-család százados családfája részére frissen zöldelő, életerős új ágat jelenthet.

A sors vak és a sors nem gondolkodik.

A Quai d'Orsayn egy autó halálra gázol egy négygyermekes munkást; Montparnasse egyik mulatójában mérget iszik egy táncosnő, mert megsalta a jazz-dobos, holott két napja egy családos külföldi főbelötte magát miatta; a Vangirard utcában felrobban egy kazán, a gépész megmenekül, a szilánkok azonban halálasujtják az utcán elhaladó ártatlan kisgyermeket.

Mind ez értelmetlen és ostoba dolog és semmivel sem logikusabb annál, hogy ezen a napon egy kis midinette elindul a sötét kalapszalomból a Cote d'Azur csillogása, napfénye, gazdagsága — és a boldogság felé.

— Jules! Csakhogy itt vagy! Már egy órája várlek, mon chérie... idenézz...

— Látom...

— Dehogy látod... hiszen még ki sem nyitottad a könyvet. Pedig ma tettem be a hatazredik frankot...

— Igen...

— Jaj, de unalmas vagy ma. Éppen most, mikor én ötven boldog vagyok, hogy meg tudnám őlelni az egész világot. Ide halgass. Jules. Megnézem azt a kis lakást a Rue Rodier-en. Csak szokatlan frank havonta és balkon is van hozzá.

A berendezés négyezer frank, az eskuvő ezer, marad arra is, amit terveztünk.

— Persze... amit terveztünk...

— Úgy bizony... mondd, hát nem örülsz? Három év után végre együtt a pénz. Megesküszünk a Kapucinusoknál, azután szabadságot kérek a direktrice-től. Tíz napot... és tíz napig fürödni fogunk a Cote d'Azur napfényében. Nizza... Karnevál... pármái ibolyák... pálmák... Jules, hát nem gyönyörű az élet?

Jules Battaird az ajkát harapta. Sápadt arccal bámult az utcára a keskeny ablakon keresztül. Innen a negyedik emeletről a Rue St. Georges és a Rue de Chateaudun sarkának csak éppen egy kis apró darabja látszott. Amikor kinnézett, a Rue St. Georges felől éppen autó fordult be az utcába.

A fiatalember visszafordult.

— Nem, Ninette... az élet egyáltalán nem gyönyörű.

A hangja reszketett és olyan halkán beszélt, hogy a leány ijedten felugrott.

— Jules... mon chérie... miért beszélsz így? Mi történt veled?

Ninette letette a takarékkönyvet, amit a markában szorongatott.

A fiúhoz lépett és vállára tette a kezét. Mozdulatában már benne volt az örök asszonyi erőny: a megbocsátás.

— Rossz Jules, úgy megijesztettél. De most már tudom, mi bajod. Ma elseje van, ma kellett volna hoznod a te részedet a pénzváltáshoz. Háromszáz frankot. Őgye, megint elköltötted...?

Jules nem felelt. Idegesen hallgatott, azután mohón az ajkai közé dugott egy cigarettát.

Ninette átölelte a nyakát.

— Ne törődj többet azzal a pénzzel, Jules. Ha nincs, hát nincs, legfeljebb nem megyünk a tengerpartra. Az úgy sem nekünk való hely... Csak azt ígérd meg, hogy az esküvő után soha többé nem kártyázol.

Kurta, rekedt nevetés volt a válasz.

— Az esküvő után? Hát ezt nyugodtan megígerhetem...

Ajkai idegesen rágták a cigarettát.

A lépcsőház felől közeledő lépések dobogtak. Jules felfelé dobta el a cigarettát és a lányhoz lépett.

— Ide hallgass, Ninette... nehéz beszélnem előtted, de szükséges, mert már kevés az időm. Hallod a lépéseket? Értem jönnek...

— Érted...? De hát ki jön érted? Mit akarnak tőled...?

— Ninette... hidd el, ez a pillanat a legnehezebb az egész dologban. Amikor neked kell megmondani... előtted kell... leleplezni...

— Leleplezni... Jules, az Istenért, beszélj már...

— Nem lesz esküvő, Ninette, legalább is velem nem... Én... máshová megyek.

— El akarsz hagyni?

— Nem akarlak, hanem: muszáj. Elvisznek. Sikasztottam, Ninette. A bankban. Sokat... Nemcsak azt a pár frankot, amit te kértél tőlem a közös tőkémhez... Tegnap rájöttek... ma délután rovincsoltak... én nem mentem be. A Szajna-parton csatangoltam, azt hittem, egy ugrással mindenért megfizethetek. De nem tudtam megtenni, nem volt erőm. Gyáva vagyok, Ninette...

Pedig a halál biztosan kevesebb fájdalmat okoz, mint a te könnyes szemed...

— Jules... ez nem lehet... nem igaz... mondd, hogy hazudsz... hazudsz, mert el akarsz hagyni...

— Nem... nem akarlak elhagyni. De arra sem tudlak kérni, hogy bocsáss meg. Csak azt szeretném, ha néha eszedbe jutnék és...

Kint megzörgették az ajtót.

Jules kitépte magát a lány karjaiból. Vad pillantása az ablakra tévedt, mintha arra gondolta, hogy a legrövidebb úton távozik az üldözők elől.

Megpillantotta az asztalon a takarékkönyvet. Felkapta és a lány markába nyomta.

— Ezt rejtse el, dugd el, Ninette... a menyasszonyom vagy, s ha nálad találják, még gyanuba vesznek... vallatni fognak miattam... talán el is visznek. Jól rejtse el és ne szólj róla senkinek.

A kopogtatás megismétlődött. Ezuttal erélyesebben, türelmetlenebbül.

Jules mélyen felsóhajtott és kinyitotta az ajtót.

Két férfi lépett a szobába. A kalapjukat sem vették le, állva maradtak az ajtó mellett. Mind a kettő a kabátja zsebében tartotta a kezét.

— Ön Jules Battaird...?

— Én vagyok.

— Remélem, tudja, hogy miért keressük?

— Tudom... — hajtotta le a fejét Jules.

— Akkor hát jobb, ha nem itt beszélgetünk.

Vegye a kabátját és jöjjön.

A fiú engedelmesen a fogashoz lépett.

Ninette egő szemmel nézte a jelenetet. A takarékönyv a blúza alatt lapult; félkezével azt fogta, mint valami kincset.

Hirtelen a detektívek elé állt.

— Messieurs... kérem... ne vigyék el a vőlegényemet... ő nem akart sikkasztani... nem is sikkasztott... Mi... mindent visszaadunk, de ne vigyék el, kérem.

A detektív vállat vont.

— Sajnálom, mademoiselle, nem tehetünk semmit. A Banque Credit feljelentést tett s azt senki más vissza nem vonhatja, csak a Banque Credit. Ha tehát vissza akarja téríteni az okozott kárt, forduljon oda. De nem hiszem, hogy a kísérletnek eredménye lenne; a Banque Credit nem szokott irgalmazni senkinek.

Ninette a kalapja után nyúlt.

— Most rögtön odamegyek... nem várhatnának meg addig?

— Semmiesetre sem. Még akkor sem, ha ez a fiatalember megérdemelné a kivételes bánásmódot.

Megvető pillantással nézte végig Battairdot. Az lehaltott főtűl állott a szoba közepén; de égő arca most inkább dacos haragot, mint megbánást mutatott.

Ninette hozzálépett és átölelte. Halk szóval suttogetta a fülébe.

— Ne aggodj, Jules... odaadom a banknak a pénzt... hol'nan ilyenkor itt leszel s legfeljebb újra kezdődik a takarékoskodás...

— Köszönöm, Ninette... nem érdemlem meg tőled ezt a nagy jószágot...

Eltolta magától a leányt és a detektívek felé fordult.

— Ha úgy tetszik, induljunk uraim. Csak azt kérem, engedjék meg, hogy az autóban még egyszer utoljára rágyujthassak...

Az ajtó becsukódott mögöttük...

Ninette állva maradt a szoba közepén. A szeméből kerek könnyecsek potyogtak a vedlett szőnyegre. Szerencsétlennnek és összetörtnek érezte magát.

Síratta a kis lakást a Rodier-utcában, az erkélyt, a saját bútorokat és elsíratta a Cote d'Azur mámorát, amire esztendőök munkájával készült, amiről álmodott otthon és a munkaasztal mellett 3 amit egyetlen perc alatt semmivé zúzott a vak véletlen keze.

Nem is sejtette, hogy a szeszélyes sors éppen ebben a pillanatban kapta föl, hogy elröpítse új élet, új szenvedések és — új boldogság felé.

*

Marcel Lenoix, a Paris Quotidien riportere mohó érdeklődéssel hajlott a telefonkagyló fölé.

— Ön az, monsieur directeur? Nos, sikertült?

— Sajnos, nem. Lisbeth Cherche nem vállalhatja a szerepet...

— Hogy nem vállalhatja?... Ne haragudjon, ennél jobb viccet életemben sem hallottam... hiszen Lisbeth...

— Monsieur Redacteur, értsen meg. Made-moiselle Cherche nem azért nem vállalhatja a szerepet, mert nincs kedve hozzá, hanem azért nem, mert a megbeszélt huszonötezer frank hozzájárulást még mindig nem kaptam meg. S miután

nekem a dolog sürgős, kénytelen vagyok Babe Hastings-t szerződtetni — a másik darab főszerepére.

— De hiszen Babe öreg. És angol.

— Viszont harmincezeret fizet. Nos, ne haragudjon, monsieur Redacteur, nincs több időm. Au revoir... talán valamelyik más színháznál több szerencsénk lesz.

— Egy pillanatra még, direktorom. Hiszen tegnap azt mondták, hogy Louis Rentier, a Banque Credit vezérigazgatója rendelkezésre bocsátja a pénzt...

— Ez igaz is volt — tegnap. Miután azonban Lisbeth Cherche, akinek észbeli képességeiről ezek után megvan a magam véleménye, — két éves barátság után Louis Rentier helyett tegnap Korzakov nagyherceggel ment vacsorázni, a vezérigazgató egyszerre elveszítette érdeklődését az ön operettje iránt...

— Lisbeth ezt megtette volna? Lehetetlen. Nekem azt mondta...

— Kedves barátom, ne haragudjon, cseppet sem vagyok kíváncsi arra, hogy mit mondott önnek Lisbeth. S ha mint nyílt szemű öreg embertől elfogad tőlem egy jó tanácsot, sürgősen megszünteti ezt az egész Lisbeth-féle ügyet. Lássa be, hogy az olyan ambiciózus primadonna, mint Lisbeth Cherche, mégsem való egy tehetséges, de szegény újságíróhoz. Nos, adieu, mon amie...

Letette a kagylót s Marcel Lenoix zúgó fejével ott maradt a készülék előtt.

Cigarettdára gyújtott, aminthogy minden újságíró cigarettdára gyújt, ha zavarba jön.

Keze galvanikusan a telefon felé rándult, hogy feltárcsázza Lisbeth Cherche telefonszámát. De aztán mást gondolt.

Az írógéphez ült és szaporán kopogtatni kezdett.

„A Banque Credit-részvények árszuhanásának kulisszatitkai.

Azok az ellentmondó híresztelések, amelyek a kitűnően megalapozott és a legutóbbi időkig magas osztalékot fizető Banque Credit-részvényeinek katasztrófális árszuhanásával kapcsolatosan keltek szárnyra tőzsdei körökben, mára már egészen pozitív formát öltöttek. Egyre erősebben tartja magát az a hír, hogy a váratlan bessz mögött maga a bank áll, amelynek vezérigazgatója, Louis Renier, állítólag ezen a szokatlan úton kívánja a részvénytulajdonosok érdekeit minél kevesebb tőkebefektetéssel végrehajtani.”

Szorgalmasan kopogtatott az írógépen a mikor elkészült, megelégedett arccal baktatott a szerkesztő szobája felé.

— Ha már az overettemből nem lesz semmi, legalább szerzek néhány kellemetlen percet a vezérigazgató úrnak... — mormogta csendes elégtétellel.

*

Petruska, az inas, belépett Ivan Sergej Korzakov ex-nagyherceg hálósobájába.

— Excellenciás úr... telefon...

— Haejv bekében...

— Irenis. De női hang keresi a nagyméltóságú urat.

— Női hang? Az csak Yvette lehet. Mondd, hogy nem vagyok itthon.

— Igenis. De nem mademoiselle Yvette keresi... Önagysága hangját ismerem.

— Akkor Garrette grófnő. Neki mondd azt, hogy vadászni mentem Angliába.

— Igenis, de sajnos, nem a grófnő keresi hercegségedet. Az ő hangját is ismerem.

— Az ördögbe... kérdezd meg, hogy kicsoda és mit akar?...

Az inas visszavonult.

Ivan Sergej Korzakov kilépett az ágyból.

Szemébe csippentette a monokliját és félig kinyitotta az erkélyajtót. Jeges szél süvített be a szobába. A herceg kisportolt teste föl sem vette a váratlan hőmérséklet-változást.

Keserű szájjal, únott arccal dörögött.

— Yvette, Garrette grófnő, Beate, a német Margaret, meg a többi... hát már soha sem lesz vége?...

Petruska ismét belépett.

— Sajnálom, nagyméltóságú herceg, a hölgy nem akarja elárulni a nevét. Azt mondta, csak vigyem a telefont hercegségedhez, hercegséged nagyon fog örülni.

— De még mennyire. Majdnem kiugrok a bőrömből.

Elhallgatott, azután hirtelen ráförmedt az inasra.

— Na, mit állsz itt, mit bámulsz? Hozd azt a telefont, azután készítsd el a fürdőt...

Gyanakodva nézegette a kagylót, de azután mégis csak beleszólt.

— Itt Korzakov beszél...

— Na, csakhogy végre jelentkezik. Már azt hittem, hogy személyesen kell odamennem. S mindjárt elárulhatom azt is, hogy az inasa hallatlanul modortalan fráter... Remélem, kidobja elsején...

— Feltétlenül... de nem árulná el, hogy ki-vel beszélek?...

— Tessék? Hát nem tudja? Nem ismeri meg a hangomat?

— Ne haragudjon, csapnivaló hangmemóriám van. S annak ellenére, hogy határozottan emlékeztet valakire...

— Még szép, hogy ennyit beismer... itt Lisbeth Cherché beszél...

— Oh, művésznő, persze, persze... kérem, bocsásson meg...

— Már megtettem, pedig megérdemelné, hogy soha többé ne ismerjem meg.

— Ugyan...

— Igenis... a tegnapi vacsora miatt. Mondtam, hogy más programom van, de maga úgy erőszakoskodott... és most a legkellemetlenebb helyzetben vagyok...

A herceg ajka szélén gúnyos mosoly jelent meg. Azt hitte, hogy tudja, mi következik.

— Kedves művésznő, előre is biztosíthatom, végtelenül sajnálom a dolgot. Éppen most készülök egy ékszerészhez, hogy valami kis aprósággal emlékeztetessé tegyem a tegnapi vacsorát. Remélem, az majd kárpótolja a kellemetlenségekért...

A telefon egy pillanatig hallgatott. Azután halk, egészen más hangon jött a válasz.

— Kedvesem, maga nagyon téved, ha azt hiszi, hogy egy karpereccel elintézhet engem...

nekem egyáltalán nem kell karperec, mert ha meg-tetszik valamelyik, meg tudom venni magamnak.

— Bocsánatot kérek, nem akartam megsér-teni.

— Két perc alatt két bocsánatkérés... mond-hatom, eléggé goromba ember. De most már mind-egy... arra akarom kérni, hogy jöjjön el hozzám. Most, mindjárt...

— Végtelenül sajnálom, de...

— Nincs de... értse meg, hogy szükségem van magára.

— Feltétlenül?

— Feltétlenül. Most öt óra van. Félhétkor fel-tétlenül elvárom. Egy másik úr is lesz nálam, egy színházigazgató, nyugodtan jöhet...

A herceg tanácstalanul meredt a telefonra; egészen véletlenül sodródott bele a tegnapi vacso-rába, kicsit becsípett hangulatban, amikor az an-gol kereskedelmi attasé teájáról jövet betért egy félórára az Avenue d l'Operán, egy divatos étte-rembe. Sainos, ismerősökkel találkozott s még saj-nosabb, hogy az ismerősök az előtte ismeretlen Lisbeth Cherche társaságában voltak.

Maga sem tudta, hogyan sodródott a prima-donna mellé s hogy miért szöktette meg másfélóra mulva a Montparnasse-ra, egy intim kis mulató páholyába.

Ivan Sergej Korzakov herceg általában rend-szerint nem tudta, hogy miért udvarol a nőknek; hiszen únta őket, halálosan únta s talán csak azért tartozott Páris legismertebb szoknyavadászai közé, hogy elfoglaltságot találjon a vagyonos emigrán-sok cölogtalan, cöltalan életében.

Most is csak annyit érzett biztosan, hogy a

meghívást semmiesetre sem fogadja el; de milyen kifogást mondjon, milyen ürüggyel bújjon ki a lovagiasságra hivatkozó kérdés elől?...

A telefonban halk köhécselés jelezte, hogy nem lehet tovább halogatni a választ; vállat vont és megszólalt:

— Igazán sajnálom, drága Lisbeth, de ma este lehetetlent kíván tőlem. Utazom...

— Utazik?... Nem is mondta... hová?...

— Alig egy órája kaptam táviratot. Nagybátyám, Alexis Alexandrov Feodoroff nagyherceg hivat magához... beteg az öregúr és látni akar, mielőtt megtér a minden oroszok cárijához...

— Hát ez... mondja tulajdonképpen, igazat beszél maga?

— De kérem...

— Jó, jó, hagyjuk. Hová utazik?

— Az az érdekes, hogy én magam sem tudom. Alexis Alexandrov yachtja valahol a Földközi-tengeren cirkál. Gondolom, a Genovai-öböl környékén megtalálom.

— Nagyszerű, hiszen akkor találkozhatunk a tengerparton. Én is éppen oda készülök; arról van szó, hogy Nápolyban készítek el egy filmet.

— Hát látja, ez kitünő. Ha Nápolyba megy, egész biztosan találkozunk. A nagybátyám valószínűs szerelmese az öreg Vezuvnak; alkalmasint azért, mert egyformán füstölögnek mind a ketten naphosszat...

Letette a kagylót és bement a fürdőszobába.

— Petruska...

— Parancs.

— Előkészítet a bőröndöket és becsomagolsz. Pár ruhadarab elég.

— Igenis. Hová utazik hercegséged?

— Mit tudom én. Amint elkészültél a csomagolással, megnézed a menetrendben, hogy hová indul a legközelebbi vonat. Megváltod a jegyemet és szólsz, hogy indulhatok. A telefont addig is kapcsold ki.

— Igenis. De azért szeretném tudni, hogy mégis hová kívánczik hercegséged?

— A pokolba... lódulj vagy kihajítalak. Mindegy, akárhová megyek, csak Nápolyba nem. Ha Nápoly felé váltasz jegyet, a legközelebbi vonattal hazaküldlek Oroszországba. Megértetted?

— Parancsára, Uram...

A herceg magára engedte a zuhanyt. Élvezte a langyos vizet, amely pacskolva zuhogott a hátán. Hirtelen ismét megszólalt:

— Petruska.

— Parancs...

— Mondd csak, mit szólnál ahhoz, ha a gazdád egyszer csak dolgozni kezdene...?

Az inas keze leesett a csodálkozástól.

— Hercegséged úgy gondolja, hogy herceg-

**A legjobb,
legolcsóbb,**

**legtartalmasabb
képes rádióhétlap az**

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Kiadóhivatal. Epest, VIII., József-körút 5., II. em

séged... személyesen... méltóztatna munkához fogni...?

— Úgy hát... mondjuk, földbirtokot vennék, vagy egy szállodát, vagy egy gyárat. És nem engedném, hogy a bankárok lopják el a pénzemet; hanem magam gazdálkodnék...

Petruska elvigyorodott.

— Ah... nincs hercegségednek ideje ilyen hiábavalóságokra. Meg aztán nagy uraknak nem is való a munka.

Leterítette a fürdőköpenyt és kiment, hogy a bőröndök után nézzen.

Iván Korzakov herceg pedig öltözködni kezdett. Mosolygott. Az új ötlet azzal a munkával, határozottan tetszett neki...

II. FEJEZET.

Louis Rentlernél, a Banque Credit vezérigazgatójánál, mint rendesen, reggel kilenckor megjelent Renée Latour, a személyzeti igazgató, a Boulevard Lannes közelében, a Bois Boulogne árnyas fái alatt épült villában.

Minden reggel együtt szálltak autóba és együtt robogtak be a bankintézet szájnparti székházába. Ezek a reggeli közös utak voltak a legbizalmasabb megbeszélésekre fenntartva; ezeken határozták el a létszámcsökkentést, a fizetésredukciót, az érdekelt-ségek hitelkereteinek megszükitését és a tőzsdei manővereket, amelyeket mind a ketten a született hazárdőr passziójával terveztek ki a hosszú autóút alatt.

Renée Latour egyébként is minden tekintetben jobbkeze volt a vezérigazgatónak; kis, vézna emberke, a vaksággal határos rövidlátó szemekkel, állandóan izzadó, nyirkos kézzel, magas homlokán elkeseredett, mély ráncokkal. Agglegény volt s szemében a mindenki előtt visszataszító nyomorékok lázas rosszakarata bujkált. Leslte az életét a Banque Credit szolgálatában, anélkül, hogy egy-egy csinosabb gépirónó iránt érzett szerelmeit akár csak egyetlenegyszer is viszonyozták volna és anél-

kül, hogy elég elszantság lett volna benne, hivatali hatalmát egyszer is szerelmi zsarolásra felhasználni.

Keserű, gúnyos öreg sakál lett belőle; dühösen üldözött minden jókedvet, minden kedélyességet, minden évdést; amikor behúzott nyakkal átvonult a munkatermeken, riadt csend támadt mindenütt s nem akadt soha senki, aki barátságos mosolygással közeledett volna feléje.

Rennée Latourt mindenki útálta s ő is gyűlölt mindenkit a vezérigazgatón kívül; valósággal összeforrt Louis Rentier életével. Részt kért magának a passzióiból és még szerelmi kalandjaiba is bele szólt. Ő volt az, aki bekerítette a kiszemelt áldozatokat, terítékre hozta a nemes vadat, vagy gögös fölényességgel megállapította a végkielégítés összegét.

Ezen a reggelén szokatlanul gondterheltnek látszott.

— Csak nincs valami baj? — fordult feléje az autóban a vezérigazgató.

— De van... Itt a Paris Quotiden ma reggeli száma. Leleplezi a tőzsdei bessz háttérét.

A vezérigazgató füttyentett.

— Kellemetlen. Pontosak az adatok?

— A lehető legpontosabbak.

— Hívd fel telefonon a lapot és mondd meg nekik, hogy az ivry-i parcellázásnál nagyobb hírdetést akarunk leköttni.

Latour legyintett.

— Ostobaság lenne; a cikket egész biztosan Lenoix írta; a háttére az, hogy nem finanszíroztad Lisbeth Cherche legújabb operettjét, amelyet Lenoix szerzett.

— Hm... ez bizony lehetséges. De semmi kedvem örökké a fejőstehén szerepét játszani. Elvégre szerelem is van a világon, vagy mi?

— Erre a kérdésre, sajnos, nem tudok válaszolni — vont vállat Latour, — de majd igyekszem beszélni Lenoir-al; egy filmscenárium talán kevesebbe kerül.

— Jó, intézd el. Más ujság nincs...?

— Jules Battaird alkalmazottunk, aki a XVIII. kerületi fióktézetnél pénzbeszedéssel volt megbízva, huszonötezer frankot sikkasztott.

A vezérigazgató elvörösödött.

— Azonnal indíts vizsgálatot az egész flók ellen. Aki felelős, vagy hanyag volt, repül. A rendőrségen megtettétek a feljelentést...?

— Még tegnap. A fiút azonnal el is fogták. A rendőrség börtönében van.

— Utána kell nézni, van-e valami vagyona, amit bűnügyi zárlat alá lehet venni. Az ilyen lelkiismeretlen alakok ellen példás szigorral kell eljárni.

Az autó csikorogva fékezett és a portás mély meghajlással üdvözölte a vezérigazgatót.

Míg Renée Latour földszinti szobájába vonult, Rentier a liftbe szállt.

Az emeleti folyosón néhány másodperc múlva karcsú, fiatal leányalakba ütközött. A leánynak bronzvörös haja volt, telt, karcsú termetét kitűnően érvényesítette a vékonyka télikabát. Selyemharisnyás lábát akármelyik táncosnő megírgyelhette volna a húsos, érzéki ajka a lehellelnyi rouge alatt is telten, pirosan csillogott.

Röviden, ahhoz a nőtipushoz tartozott, amely után a legkomolyabb férfiak is megfordulnak az

utcán s amely Rentiernek, enyben szólva, gyengéje volt.

Acélkék szemei alatt mély karikák látszottak, szemhéjai is pirosak voltak a sírástól.

Amikor kilépett a liftből, a leány mintha feléje indult volna; de azután elveszítette bátorságát és tétován megállt, mialatt Rentier benyitott a dúsfaragású ajtón.

Rosszkedvűen ment végig előszobáján; az altiszt, a gépirőző és a titkár köszönését nem is fogadta.

Bent a szobában ráfőrmedt a titkárra:

— Valami nő bög itt kint a folyosón. Hát már arról sem tud gondoskodni, hogy az elbocsátott alkalmazottak ne zaklassanak?

— Bocsánat, — dadogott a titkár, — a hölgy, azaz... illetve az a nő, aki bög, nem alkalmazottunk... a sikkasztó Jules Battaird menyasszonya. Azt mondta, hogy feltétlenül beszélnie kell a vezérigazgató úrral.

Rentier hallgatott egy pillanatig. A sikkasztó menyasszonya, aki könnyörögni jön... hm... a dolog nem indul rosszul. Ebben a percben már elhatározta, hogy fogadja a leányt; csakhogy elhatározásából a titkár egyelőre még semmit sem vehetett észre.

Ránézett a titkárra.

— Velem akar beszélni? De hát, hogy képzeled ezt? Mi közöm nekem a sikkasztó tisztviselőim menyasszonyához.

— Azt mondta, hogy megtéríti a kárt.

— Akkor menjen a jogügyi osztályba. Semmi közöm a dologhoz...

— Igenis...

A titkár megsemmisülten hátrált az ajtó felé; Rentier reccsenő szava azonban megállította.

— Hivassa fel Latour igazgató urat. Jelentést kérek annak a Battairdnak az ügyéről. Az a nő várjon addig.

— Igenis.

Amint a titkár behúzta maga mögött az ajtót, hirtelen megváltozott hétrét görbült magatartása. Vállal kifeszültek s szemében a titkári állás minden jogos önérzete ott csillogott. Megfellebbezhetetlen hangon adta ki az utasítást.

— Mademoiselle Katherine, a vezér kéreti a multheti kimutatásokat. Lesz szíves felhozni az irattárból. Maga pedig, Jacques, küldje be hozzám azt a hölgyet, aki a folyosón várakozik.

A gépirónó szeme gúnyosan megvillant.

— Nem gondolja, titkár úr, hogy igen átlátszó az összefüggés a folyosón várakozó hölgy és a múlt heti kimutatások között?

— Hogy érti ezt?

— Úgy, hogy nyíltan is megmondhatta volna, hogy négy szem között akar beszélni a hölgygel.

Gúnyos grimaszt vágott a titkár felé és ellibeggett. Jaques, az altiszt gúnyos alázattal jegyezte meg:

— Mademoiselle Katherine már megint féltékeny... — mormogta és kotródott teljesíteni a rendelkezést.

Ninette a torkában dobogó szívvel lépett be a fényűzően berendezett szobába; kezében reszelt a takaréklönyv s bár rendszerint egyformán helyén volt a szíve és a nyelve, most szólni sem tudott az ijedt izgalomtól.

A titkár felvette a telefonkagylót.

— Kérem Latour igazgató urat... Igazgató úr beszél...? Itt monsieur Rentier személyi titkára. A vezérigazgató úr kéreti igazgató urat... Igen... a Jules Battaird-ügyről kíván tájékozódni...

Letette a kagylót és félszemmel leste a hatást. Az eredménnyel meg lehatott elégedve, mert közelebb lépett.

— Mademoiselle, mondhatom, elég rosszul áll a völegénye ügye...

— Jaj...

— No, no, azért nem kell sírni. Tőlem telhetően igyekeztem befolyásolni a vezérigazgató urat... remélem, hogy meg lesz a foganatja...

— Istenem, ha legalább beszélhetnék vele... hiszen nem lehet olyan sok a kár...

— A vezérigazgató úr ilyen ügyekben rendszerint nem fogad senkit. Ez a dolog a kártérítéssel tulajdonképpen a jogügyi osztály hatáskörébe tartozik. Hanem azért csak foglaljon helyet, majd meglátjuk...

Kis hatásos szünet után kezdte:

— Tulajdonképpen nem is értem, hogy miért szaladgál olyan ember érdekében, aki, a jelek szerint, egyáltalában nem érdemli meg.

— Istenem... Jules a völegényem...

— Völegénye... hiszen szép, szép, nem mondom... és talán lehetne is segíteni a fiún, ha gondolkoznánk egy kicsit.

Ninette arcára halvány mosoly derült:

— Igazán? Mondja meg kérem, hogyan...

— Hja, hát az igazán nem megy ennyire gyorsan... Itt a hivatalban nem is beszélhetek efféle dolgokat... Elvégre a völegénye mégis csak

sikk... izé... megkárosította a bankot. Hanem, ha este lenne egy kis ideje, leülnénk valami csendes kis helyen. Ahol hangulatos zene van... Egy pohár champagner mellett néha kitűnő ötleteim támadnak...

Ninette Clisson ijedt kis agyán ezerféle gondolat viharzott keresztül. Huszonkét esztendő volt és a párizsi aszfalton nőtt fel; tudta, hogy a randevúkat általában nem cél nélkül szokták kérni; ebben a pillanatban azonban csak arra a három évre tudott gondolni, amit Jules menyasszonyaként küzdött végig. Tudta, hogy ez a három év kötelez, legalább annyira, hogy ami emberileg lehetséges, azt elkövesse Battaird érdekében.

De vajjon egy randevú esetén hol végződik az emberi kötelesség és hol kezdődik az asszonyi áldozat...?

Míg a válaszon törte a fejét, szerencsére kinyílt az ajtó és belépett Latour.

A titkár felugrott és megnyitotta az igazgató előtt az ajtót, a szentek szentjének vastagon párnázott ajtaját. Mire visszafordult az ajtóban, párányi gúnyos mosollyal az ajka szögletében ott állott Katherine is a heti jelentésekkel.

A titkár összeharapta a száját és visszaült íróasztalához.

Rentier szeme mosolyogva villant bizalmasára.

— Láttad a kicsikét?

— Láttam. Nagyon csinos. Állást akar?...

— Ugyan. Azt úgy sem jölnék neki. A sikkasztó Battaird menyasszonya.

— Ahá... azért van annyira megilletődve.

— Allítólag vissza akarja fizetni az elsőkassztott összeget. Azt hiszem, elég komoly ok, hogy tárgyalni kezdjek vele.

— A jogügyi osztály kizárásával, természetesen — vigyorgott Latour.

— Természetesen. Még hozzá nem is ma, hanem csak holnap. Nem árt, ha addig puhul a kicsike.

— S ha közben meggondolja magát és sorára bizza a fiút?

— A te dolgod lesz gondoskodni arról, hogy ez meg ne történhessen. Menj ki hozzá és beszélj vele; legyél szigorú, hogy még jobban megijedjen. Érted? Majd holnap én leszek a mentőangyal...

— Murillo köbreemelve... nem rossz.

— Rendeld ide, holnap délelőtt tíz órára. Addig már mindent akarok róla tudni. Hol lakik, miből él, mit szeretne, mi a legrejtettebb vágya. Azután majd meglátjuk a többit.

Latour nikotinos fogait mutogatva indult az ajtó felé. Most megint elemében volt; a vadászat izgalmát érezte a levegőben, tér nyílt zord lecsapásokra, ravasz vermekre, zseniális intrikákra.

Ez volt az ő levegője, bódító-szere, szerelme, alkoholja, mindene.

Hosszú karjaival, vézna testével, görbe hátával úgy nézett ki ebben a pillanatban, mint egy vigyorgó majom.

Rentier szava még egyszer megállította az ajtó előtt.

— Egy pillanatra, Latour... jó, hogy eszembe

jut... itt van ez a Lisbeth Cherche, ezt is ideje volna elintézni.

— Lehet. Mit akarsz?

— Gondolom, legjobb, ha odaadod neki a huszonötezer frankot. Persze meg kell magyarázni, hogy mindennek vége és több támogatásra nem számíthat.

III. FEJEZET.

Ninette Clisson a vezérigazgató előszobájában ült a titkárral szemben. A szemüveges fiatalember, most rá sem hederített; duzzogott a tegnapi válaszáért, ami elmaradt.

Ninette egész éjjel egy percet sem aludt. Megfélemlítve, felzaklatva, megszegyenítve, hánykolódott ágyában.

Minden vére az arcába szökött arra a gondolatra, hogy ismét találkoznia kell Latourral, aki kíméletlen nyíltsággal mondta meg neki, hogy semmit sem tesz Jules érdekében, amíg a sikkasztott huszonötezer frankot utolsó fillérig vissza nem fizetik.

Huszonötezen frank.

A takarékkönyvben van hatezer, ha minden apró ékszerét, emléktárgyát eladja, talán sikerül összeszedni még ezret.

A hiány tizennyolcezer frank.

Háromszor annyi, mint amit négy esztendő keserves munkájával félrerakott.

Honnan vegye elő, milyen úton teremtsen meg...?

Már délre járt, emberek jöttek-mentek a vezérigazgató ajtaján keresztül s őt még mindig nem szólították.

Persze Ninette nem tudhatta, hogy Rentier dolgozószobájának három ajtaja van, amelyen keresztül az ő tudta nélkül Latour akkor ment ki vagy be, amikor akart.

Pontosan dél volt, amikor Latour ismét belépett a vezérigazgatóhoz.

Rentier éppen a tőzsdei jelentést tanulmányozta.

— Nos, megvan? — nézett fel szórakozottan.

— Igen. Körülbelül ugyanaz, amit én magam is megállapítottam.

— Olvasd fel.

— Szívesen. Tehát: Ninette Clisson, született Párisban 1915-ben. Árva, kalapkészítőnő. Lakik a Rue St. Georges 27. számú házban albérleti szobában. Senkije sincs, szórakozni nem jár, vásárnaponként vélegényével a Boisban sétál. Kész, Szemmi több.

— Szóval?

— Szóval: a legnehezebb eset. Mérsékelten okos, tisztességes lány.

Latour tárgyilagosan, hidegen szögezte le ezt a tényt; fogalma sem volt arról, hogy Rentiernél éppen az ellenkező hatást éri el vele.

A vezérigazgató szemében mohó érdeklődés lángja lobbant.

— Egy okkal több, hogy ne engedjem ki a kezeim közül. Többet nem tudsz?

— Csupán annyit, hogy a leány négy éve tervezget egy utazást a Cote d'Azur-re. Úgy gondolták, hogy nászútjukat a tengerparton töltik, meg is volt rá a félretett pénz.

— Úgy... hiszen ez kitűnő.

Latour rábámult:

— Miért kitiűnő? Ez nem olyan lány, aki első szóra elfogad egy meghívást — édes kettesben.

— Ha olyan volna, akkor már nem is érdekelne. Küldd csak be.

— Én is itt maradjak?

— Természetesen.

Néhány másodperc múlva Ninette megállt a hatalmas íróasztal előtt. Önkénytelenül is lesütötte szemét Louis Rentier leplezetlenül vizsgálódó tekintete előtt.

Rentier gondolatban csettintett.

Hibátlan termet, szabályos, szép arc, természetes bronzvörös haj; olcsó, filléres ruhadarabok, amelyeket csak a párisi nők született izlésérzéke tud úgyahogy elfogadhatóvá varázsolni: ez az az anyag, amely a hozzáértő kezében bámulatosan rövid idő alatt tud ragyogó dámává átváltozni.

Rentier legalább is megnyugtatta magát gondolatban.

— Néhány év múlva hálás lesz nekem, a kisike, amiért pártfogásba veszem és női nevelék belőle. Lehet, hogy megpróbálkozom vele a filmnél... — gondolta azután hozzá nagylelkűen.

A hangja azonban szigorúan, hidegen csengett.

— Ön Jules Battalrd menyasszonya?

— Igen...

— Úgy hallom, azért jött, hogy megtérítse azt a huszonötezer frankot, amit a vőlegénye elcsúszasztott.

— Azért jöttem... de, sajnos, nincs annyi pénzem.

— Nincsen? hát akkor...?

Kérdő tekintettel nézett Latourra. Az pedig azonnal átvette a megfelelő hangnemet.

— Már tegnap megmondtam a mademoisellének, hogy csak akkor lehet szó a feljelentés visszavonásáról, ha az okozott kárt teljes egészében megtérítik. Ennek ellenére ő ragaszkodott ahhoz, hogy beszélni kíván a vezérigazgató úrral.

Rentier tekintete visszasiklott a lányra.

— Nos? Mit kíván?

Ninette égő arccal gyúrte, tépte a takarékkönyvet.

— Kérem én elhoztam minden pénzemem; hat-ezer frank van ebben a könyvben. Holnap még hozhatok legalább ezret. Kérem, fogadják el ezt; a többit is meg fogom fizetni, minden sou-mat idehozom...

— Minden sou-ját? Mit kezdjünk mi az ön sou-jaival, amikor a kárunk huszonötezer frank?... Nem, mademoiselle, ilyen alapon szó sem lehet a dologról. Az ön vőlegénye különben sem érdemel kíméletet; jobb, ha elfelejti és megtakarított pénzét okosabb dologra fordítja.

— Kérem, vezérigazgató úr... nekem senkim sincsen a kerek világon, csak Jules. Gyermekkorunk óta ismerjük egymást, a meghalt szüleink akarata volt, hogy összeházasodjunk. Higgyen nekem... kenyéren és halon fogok élni, éjjel-nappal dolgozni fogok, hogy minél előbb visszafizethessek mindent. Engedjék vissza Julest...

Rentier elgondolkozó arccal nézte a fal mintáit. Azután Latourhoz fordult.

— Igazán sajnálatra méltó ez a szegény gyermek. Mit tehetnénk az érdekében?

Latour vállat vont.

— Véleményem szerint: semmit. Kár foglalkozni a dologgal.

Ninette idegei idálg birták el a feszültséget. Latour szavaira megeredtek a könnyei. Szípgova szorította arcára a zsebkendőjét.

Rentier feiallott.

— Már pedig én itt segíteni akarok. Idehallgasson mademoiselle. Járt ön valaha a Cote d'Azur-on...?

Madeleinek a könnyei is elálltak meglepetésében.

— Ne... nem... soha...

— Nem? Kár. Ugyanis, ha ön használható munkaerő volna, tudnék adni önnek olyan beosztást, ahol pár hónap alatt megkereshetné a huszoneezer frankot.

A leány szemöldöke összehúzódott. Tekintetében gyanakvás villant, s akaratlanul is kicsúszott száján a kérdés.

— Tisztességesen?

— Ha én ajánlom, akkor nyugodtan elfogadhatja. Nem is kell hozzá más, csak egy kis ügyesség. Arról van szó, hogy egy olyan nagy pénzintézetnél, mint a Banque Credit, gyakran van szükség olyan bizalmas információkra, amiket nem lehet hivatalos nyomozókra bízni. Ért engem?

— I... igen... azaz, hogy nem nagyon.

— Majd megmagyarázom érthetőbben. Van egy üzletfelünk, akivel már hosszabb idő óta tárgyalunk egy igen fontos dologban. Nagy üzletről van szó, amit semmi esetre sem akarunk elszalasztani. Viszont arról is tudomásunk van, hogy ez az üzletfelünk egy másik bankérdekeltséggel is tárgyalásokat folytatott.

Ninette élénken bólintott.

— Most már értem. Önök figyelik ezt az üzletfelet, hogyha ismét tárgyalni kezdene a másik érdekeltséggel, még idejekorán közbelépheessenek.

— Úgy van. Tökéletesen értjük egymást. Ez az üzletfelünk a napokban Cannesben utazott. Valakinek utána kell menni, minden lépését ellenőrizni kell s ha gyanús jelenségek volnának észlelhetők, mi itt azonnal akcióba lépnénk.

— És... vezérigazgató úr arra gondolt, hogy esetleg én lennék a megfigyelő?

— Miért ne? Egy szép fiatal nő sohasem lehet olyan gyanús, mint egy férfi. Lehet, hogy meg is tud ismerkedni vele és ügyesen rábeszélheti az üzletre. Ez önnek is érdeke volna, mert az információs munkát természetesen, csak siker esetén díjazzuk.

Ninette gondolkozott. Szemei előtt hirtelen megjelent a Cote d'Azur képe, amit csak filmről és levelezőlapról ismert. Nizza, a karnevál színes forgataga, a kék tenger, fehér vitorlák, hajlongó pálmák.

Mit veszíthet az üzleten?

Semmit. Ha sikerült, mindent megnyer, ha nem akkor nem veszít semmit, mert a haterer frankjával úgy sem mentheti meg Julest.

Rentier tovább beszélt.

— Ha elfogadja az ajánlatomat, siker esetén leírjuk a huszonötezer frankot és megtérítjük a költségeit. Addig is tíz napra feltételeesen szabadlábra helyeztetjük a válegényét; neki természetesen nem szabad elhagynia Párist és levéiben sem érintkezhetnek. Költségelőleg címén kiutalunk ezer

frankot és magával viheti a takarékkönyvét is. Nos, beleegyeznek?

— Kik kellene megfigyelnem?

— Minden utasítást pontosan megkap az állomáson. Még ma este indulnia kell. Nos, elvállalja?

— El kell vállalnom. Ez az egyedüli lehetőség arra, hogy megmenthessem Julest.

— Magam is azt hiszem. Akkor hát, szerencsés utat. Latour igazgató úr fogja kikísérni az állomásra s tőle fogja megkapni a megbízásokat is. Legjobb lesz, ha most mindjárt megvárja őt odakint.

Kezével elbocsátó mozdulatot tett és Madeleine kiszédült az ajtón.

Maga sem tudta, hogy örüljön-e a sorsa különös fordulatán, vagy féljen a bizonytalan jövőtől.

Mélyen, megadóan felsóhajtott.

Nem, Jules megmentésére valóban nem kínálkozott más mód.

Alig csukódott be az ajtó Ninette mögött, Latour kíváncsian fordult a vezérigazgató felé.

— Nem értem ezt a dolgot. Voltaképpen kit akarsz megfigyeltetni?

Rentier nevetett.

— Valami ügyes embert, aki nekünk fog dolgozni. Majd te találsz egyet estig.

— Még mindig nem értem az összefüggést.

— Elég ostoba vagy. Ide hallgass. Most kitalalunk a kicsikének ezer frankot. Óriási összeg annak, aki egy hónap alatt sem keres többet négy-ötszáznál. Leküldjük Nizzába, megszedítjük a Kar-

nevál színes forgatagával. Kedvet ébresztünk benne a könnyű, kényelmes élet, a tenger, vitorlás-sport és a szép ruhák iránt. Amikor ez megtörtént, átvisszük egy kicsit Monte-Carlóba, a játékasztalok mellé.

Latour a homlokára csapott.

— Most már értem. Nála lesz a hatezerfontos takarékkönyv. S ha csak egyetlen egyszer belekóstol a játékba, bittel sem lehet majd elkergetni a játékasztal mellől, amíg egy sou lesz a zsebében.

— Ugy van. S amikor már semmije sem lesz, amikor kétségbeesetten nézegeti a tengerparti szikiákat, akkor majd megjelenik Rentier, a mentőangyal...

IV. FEJEZET.

Korzakov nagyherceg a pályaudvaron tudomásul vette, hogy jegye Nizzába szól és befeküdt a kék-expressz hálókocsijába.

Hosszú hónapok óta először kedvére kialsudta magát. Cannesban megreggelizett, azután autóba ült és Nizzába hajtatott.

Volt itt egy villája, amelyet még dédapjától örökölt; de a tengerparton álló hófehér épületet, amely hatalmas park közepében állt, csak igen ritkán látogatta meg.

Ezuttal azonban oka volt arra, hogy neve ne szerepeljen a szállodai vendégek listáján; felkereste tehát a régi villát s a házmester szerepét betöltő idős házaspár legnagyobb csodálkozására beköltözött.

Nizza másnap ünnepelte Karnevál hercegnek a bevonulását.

A tengerparti stradán ezrével hömpölygött a nép; dominók, jelmezek, szmokingok és frakkok váltogatták egymást s a felvirágzott autók belsejében durrogtak a pezsgős üvegek.

Iván Korzakov megállt a Concorde-téren az Exceelsior Hotel parkjának lépcsőjén, kicsit únottan nézte a tarka képet, amelynek erőszakolt vidámságából érezhető volt az idegenforgalmi propaganda mesterséges hangulata.

Számára különben sem nyújtott sokat a Karnevál; inkább a tolongó embereket nézte, a Nizza, mámorát habzsoló külföldieket, az amerikaiak széles jókedvét, akik itt — úgy érezték — nyugodtan eldobhatják maguktól a tartózkodás és szemérem legutolsó maradványát is.

A tömegből hirtelen kivált egy kis Pierette; kurta szarvú, löcslábú Faun üldözte nagyokat kacagva. A lány a terrasra menekült. A Faun azonban derékon kapta s harsány erőszakkal cipelte vissza az emberáradat felé.

Korzakov gyakorlott szeme egy másodperc alatt igen sok mindent megállapított.

Mindenekelőtt megállapította azt, hogy ezek ketten nem ismerik egymást; a jelenetből hiányzott az ismerősökre jellemző letagadhatatlan és elrejtethetetlen gesztus, beszéd; másodsorban észrevette, hogy a lánynak nem kellemes a Faun társasága; a menekülés nem kacéran szárnító volt, hanem komoly igyekezet arra, hogy eltűnjön. Harmadik megállapítása volt legérdekesebb; a Pierette kosztüm olcsó kis anyaga valamelyik jelmezkölcsönző raktárára utalt, míg a Faun puhán omló selyemköntöse a színházi szabátszat remekműve volt.

Itt tehát az a helyzet, hogy a Faunnak öltözött kalandkereső gazdag könnyű zsákmánynak nézi, a filléres társas-karnevál bronzhajú résztvevőjét.

Korzakov, erkölcsiek tekintetében sohasem volt túlságosan szigorú felfogású; elvégre, amióta elhagyta a cár hadseregét s átmentett hatalmas vagyona kamataiból élt, jó maga sem csinált egyebet, minthogy a legkülönbözőbb időben és helyeken — udvarolt. De soha még a pénz hatalmát igénybe nem vette, s nem is tudott visszataszítóbbat elképzelni.

mint amikor egy férfi a pénze segítségével vásárolt meg vagy ejtett hatalmába egy nőt.

Mindez azonban még aligha lett volna elegendő ok arra, hogy elmozduljon kényelmes helyéről és a tömeg közé vesse magát.

Iván Szergej Korzakov szemében egy éjszaka képe vetítődött vissza az emlékezés filmszallagján, amikor a bronzhajú Pierettet megpillantotta. Egy emlék markolta meg szívét jeges kézzel, egy másik farsang a jégtömbökkel borított Moszkva partján.

Trojkák csilingeltek az utcán s emellett magas hótörzsek emelkedtek mindenfelé; a templomok hagyma-kupolái megduzzadtak a hótakaró fehér dunnája alatt. A Kreml kőbástyái között világos ablakok nevettek bele a farsangi éjszakába s mint a jövő sötét képe meredt fel előttük a barbár szépségű Bazilius-templom kőcsipke tömbje.

Muzsika szólt s a balalajka duhaj pattogását gépfegyver ropogás kísérte a külvárosok felől. Szentpéterváron akkor már Kerenszky volt az úr s a cár atyuska testőrségének védelme alatt húzódott meg a téli palotában.

Moszkvában azonban akkor még senki sem hitt az ijesztő híreknek; a kronstadti matrózlázadást lázas agyvelők lidércnyomásának tartották s a külföldön-béke boldog révületében ivott, táncolt, mulatott, duhajkodott mindenki.

Emlékezett, hogy attilája alatt milyen kétségbeesett kalapálással dobogott a szíve azon az éjszakán; hóláncos autón érkezett Visnizsijce felől s látta fellobogni a tüzeket a tanyák között, látta részegen támadásra készülni a külváros katonaszökevényeit.

Pedig azon az éjszakán nem tört ki forradalom,

nem rohanták meg a Kremlt az éhes tömegek, nem folyt a vér patakokban.

Sokkal kevesebb történt és sokkal több.

Egy bronzhajú, nevetőszemű szépség táncolt a táncolókkal a parketten: fehér selyemruhában volt; s a mozdulatai egész olyanok voltak, mint ezé a kis Pieretteé. A haja is hasonlított s igen, a nevetése is . . .

Ó, Korzakov nagyherceg, a souper után a télikertben hirtelen átölelte a fehérruhás lányalakot, magához szorította és megcsókolta.

— Vasziljevszka! — suttogta forrón s a lány visszaságott.

— Iván . . .

Ennyi volt az egész. Két gömbölyű kar melegét érezte a nyakán egy pillanatig egy forró száj tapadt az ajkára.

Akkor mégis a világ legboldogabb emberének érezte magát.

Ejh, furcsa fintora volt ez a csók a sorsnak; gúnyos intés, hogy ilyen boldog is lehetnél, ha én, a könnyörtelen és szeszélyes sors akarám. De nem akarom.

Egy órával később, amikor a csengő trojka kifordult a Kreml kapuján Vasziljevszka hercegnő feje könnyű bágyadtsággal hajolt Korzakov nagyherceg válla felé. A társalkodónő díszkkrét figyelmességgel nézte a fényesen szikrázó csillagokat a sötétkék, felhőtlen égen, amikor a trojka váratlanul zajongó, részeg emberáradat sodrába került.

Lehettek vagy kétszázan.

Néhány moszkvai lövész, rendes sorkatona, s pár részeg, kócos némbér vezette őket — talán maguk sem tudták hova, vagy milyen céllal.

A trojka megállott, mert valaki megragadta az első ló zabláját.

Fenyegető, ápolatlan, vutki-gőzös arcok állták körül őket.

— Bátyuska... — motyogta az arcába az egyik — szép szeretőd van Bátyuska.

— Vutkit,... hé, vutkit! — ordította valaki hátul.

Vérvörösen ugrott fel az ülésből. Kancsukája pillanatok alatt megsuhogott a levegőben.

— Hajts! — ordított a kocsisra — hajts! vagy keresztül lölek!

Mire a kocsis a lovak közé csapott, kancsukája széles körben megtisztította az utat a trojka körül.

A lovak felhorkanva indultak, de ugyanakkor valahol a hátuk mögött lövés dörrent.

Egy, egyetlen egy lövés.

És Vasziljevzska hercegnő meghanyatlott. Nyakából, mely pár pillanat előtt még hófehéren pihent Korzakov vállán, széles, piros sugárban spriccelt a vér.

Pillanatokig dermedten állt kezében a kancsukával.

Azután letépte attilája seiyembélését és rászorította a sebre, bár tudta, hogy haszontalan minden kísérlet.

Vasziljevzska hercegnő meghalt a karjai között, csak félig mecmerevedett holttestét vihette fel karjaiban a palotába.

Visszafordult s azon az éjszakán egyre járta, rőtta az utakat, keresve a gyilkost. Vérbenforgó szemében a bosszú esztelen tüze parázslott, keményen összeszorított ajkai közül vad kiáltások hördültek elő.

A forradalmi tömeg részeg alakjai rémülten térték ki előle s a kézigránátos kozákok sietve keresztet vetettek a háta mögött.

Másnap rendfenntartó különítményt szervezett a saját pénzén.

Járőrökkel cirkált a városban s ahol részeg fosztogatókat talált, egymás után dördültek sortüzei.

Két hét múlva reszketve ejtették ki a nevét a külvárosokban s két hónap múlva menekülnie kellett.

Csak a jó Isten a megmondhatója, milyen kusza, lidércnyomásos álom volt az útja; Unger-Sternberg báró fehér hadserege Szibériában; tél a vad mongol pusztaságon, tavasz Peking felhőkarcolói között; a Kolcsak-hadsereg, a finn felkelés vérzivatarra s végre újabb két esztendő után Párizs s a külföldre mentett hatalmas vagyon.

Készpénz, aranyrudak, ékszerek, részvények, záloglevelek, Palota a Boulevard st. Michaelen, bérházak Párizsban és Berlinben, villa Nizzában, a Comoi-tónál és Skóciában.

Pénz, vagyon, hatalom, amely mellől csak két dolog hiányzott; a haza és a boldogság.

Vasziljevskát a Kremlben temették el a Szent Vaszja-kápolnában; később, évek múlva hallotta, hogy a templomot a vörösök lerombolták és kommunista otthonot építettek helyette. Vajjon mi történt Vasziljevszka holttestével? Jutott-e számára egy fél öl terület valamelyik temetőben vagy a többi bontástermékkel együtt az ő holttestét is elszállították a Moszkva-parti gátépítésekhez...?

Iván Szergej Korzakov hercegnek még most, nyolc évvel az események után is lángba borult az arca, ha az a farsang eszébe jutott.

S egyedül való óráiban, ha értelmetlen, léha életén töprengett, rájött: még mindig feledni akar.

Feledni azt a fegyverdörrenést a Kreml kapuja előtt, feledni a vért, amely bőven, pirosan ömlött a kabátjára, feledni a megtört fényű szemek tekintetét, a feltörő, szaggatott sóhaj, a vértől iszamossá váló hullámos haját.

Ezért vannak hártyaeseták, asszonyok, lányok, átlumpolt éjszakák; átaludt nappalok, s ezért nincs tiszta szerelem és tisztességes munka.

S most a nizzai karnevál színes forgatagában, mindez átvillant az agyán, amíg a menekülő Pierretet nézte, nyomában az üldöző Faunnal.

Látta Vasziljevszka játékos mozdulatait, lobogó bronzhaját s a következő pillanatban leugrott a terrasról s a kavargó forgatagba vetette magát.

A Pierette akkor már messze járt; keresztül tört az embersűrűn, átsurrant az autók során s a strada pálmái között menekült.

Korzakov keresztülvágott a téren. Megkerülte a levegőben himbálódzó felfujt szörnyalakokat, amely alatt jazz-zenekar muzsikált valami friss dallamot; elhaladt a tribünök előtt s az autóbuszmegállónál sikerült elébe kerülnie a leánynak.

Az akkor már egészen kimerült a szaladástól. Leült egy padra, árca alatt is felszikkázó szemmel fordult a Faun felé.

— Elég érthetően megmondtam, hogy nem akarom látni. Menjen innem.

A másik nevetett.

— Hohó, kicsikém, farsang van és Nizzában vagyunk. Egy csókot kérek, azután elmegyek.

— Elmegy maga csók nélkül is, kezeskedem érte...

— Komolyan? Mi történne, ha fogadnánk? Mondjuk egy csókban.

Fürge mozdulattal átkarolta a leányt; a Pierette azonban még fürgébbnek bizonyult. Dereka kis mozdulatával kitért az ölelés elől, s fiús, kemény kis keze a Faun álarcának közepére csattant.

Harsány hahota követte a hőstettet; a sétáló, tolongó álarcosok széles gyűrűt alkottak a Pierette és a Faun körül.

A férfi hangja rekedtre halkult a dühtől.

— Te béka... pofozkodsz?...

A halk szót nem hallhatta meg más, csak a herceg, aki ebben a pillanatban ért a padhoz.

A leány válaszára már nem jutott idő.

Korzakov kezének egyetlen mozdulatával lešöpörte a Faunt a padról, hogy nyekkenve zuhant egy pálma törzse mellé.

Az üressé vált helyet maga a herceg foglalta el.

— Mademoiselle, ez a fickó már nagyon szemtelen volt. Utólagos jóváhagyása reményében el-tisztítottam innen.

A Pierette pillanatig dermedten nézte a kapá-lódzó Faunt és a nyugodtan mellé telepedő elegáns férfit. Azután menthetetlenül kirobbant belőle a kacagás.

— Merci... — biccentett a herceg felé — bár magam is elbírtam volna vele.

Korzakov felcsillanó szemmel bámult a lányra; ez a kacagás és a hang Vasziljevszka kacagása és hangja volt. A sora annyi kegyetlen esztendő után

egy véletlenül megtett úton, most megjándékozza az elrabolt Vasziljevszka alteregójával.

A Faun közben feltápáskodott. Fuldokló harraggal állt meg a pad előtt.

— Maga inzultált engem... Hallja...? Nevezze meg magát. Elégtételt követelek...

A herceg felállt. Csaknem két fejjel magasabb volt a köpcös Faunnál.

Jóakarátú fölénnel mosolygott le az álarcosra.

— Szívesen megnevezem magamat, de előbb talán ön vegye le az álarcát. Mithológiai állatokkal nem lovagiaskodom.

Ujabb harsány kacagás. A Faun toporzékolt, de azért egy ujjal sem nyult az álarcá után.

— Követelem, hogy elégtételt adjon. Gyáva fráter!

A herceg kiegyenesedett.

— Vigyázzon, mert elégtételül kaphat még két olyan pofont, amelyet önagságától kapott. Megértett? S ha nem veszi le az álarcát, akkor takarodjon.

Vállonkapta az emberkét és meglódította, hogy csaknem orra bukkott.

Azután ismét a leány felé fordult.

— Elkísérhetem valahová, Mademoiselle? Nem kell félnie, nem leszek olyan erőszakos, mint az az állat...

A Pierette zavartan tekintgetett jobbra-balra.

— Nem... azaz, hogy bocsásson meg... el kell mennem...

— Máris?...

— Máris... én nem szórakozni jöttem ide,

Míg beszéltek, a leány megindult a tengerparton. Utvonalaikról állandóan szemmel lehetett kísérelni a Faunt, amint dohogva vonult az álarcosok menete után. Néha-néha visszatekintett és ilyenkor meggyorsította lépését.

A herceg egy kézmozdulattal visszatartotta a leányt.

— Nem akarok tolakodó lenni... de nem láthatnám valahol?...

— Nem...

— Legalább az arcát mutassa meg egy pillanatra.

— Nem. Nem akarok senkivel megismerkedni. Tovább akart sietni, a szél azonban, a déli tengerpart tavaszának ez a jókedvű, fűrgé csirké-fogója a herceg segítségére sietett.

Erős fuvalommal meglendült a pálmafák között s a futásban meglazult selyemálarcot letépte.

Ninette Clisson ijedt sikoltással állt meg.

Korzakov nevetve emelte fel a könnyű jószágot.

— A véletlen nekem kedvezett...

Amikor ránézett a leányra, hirtelen elkomolyodott s egészen másképp fejezte be a mondatot, mint ahogyan eredetileg akarta.

— A véletlen nekem kedvezett, Vasziljevszka, de azért nem akarok visszaélni a helyzetével. Ha a felsőbb hatalmak akarják, úgyis összetalálkozunk. Adieu.

Megállt és hosszan nézte a leány elcsúszó alakját.

Hirtelen összevonta szemöldökét. Ninette

útján látszott, hogy a Faun-jelemezés alakot követi, igyekezik minél hamarább a nyomába jutni.

A herceg rosszkedvűen elfordult.

— Lehetséges — dörmögte rosszkedvűen —, hogy ilyen csodálatos hasonlóság mellett közönséges kis kokott lenne, akinek a fegyvertárához hozzátartozik a kellő időben adott nyakleves is?...

Olvasd az

ANTENNA

kepes rádió hetilapot

A legérzékenyebb rádiós hírszolgálat, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

árak csak

6 fillér

Mindenütt kapható

V. FEJEZET.

Louis Rentier kíváncsian fordult a belépő Latourhoz.

— Nos, Latour, van valami ujság?

— Van — bólintott Latour —, amint tudod, Tensoint, a színházigazgatót küldtem a leánnyal Cannesbe s már meg is kaptam az első táviratot.

— Nos?

— Az ügy nem áll rosszul. A karneváli felvonulás alatt Tensoin úgy tett, mintha meg akarna ismerkedni a leánnyal; persze, a kis fruska visszaverte az ostromot és azóta is nagy buzgalommal ellenőrizi Tensoin útjait.

A vezérigazgató nevetett.

— Képzelem, egész Sherlock Holmesnek képzelem magát a kicsike.

— Egyébként tőle is kaptam egy táviratot. Jelenti, hogy üzletfelünket egy feltűnően elegáns szőke nő társaságában látta.

— Ejha... az a bitang Tensoin még képes megszökni a lány elől valami kaland miatt.

— Nem veszélyes, Ninette Clisson ugyanis közli a szőke nő nevét is. Lisbeth Cherche ment le Nizzába az igazgatója után.

— Az én pénzemen. És mikor mennek át Monte-Carlóba?

— Holnap vagy holnapután. Tensoin azt írja,

hogy sietni kell a dologgal, mert egy másik férfi is beleavatkozott a dologba.

— Másik férfi? Kicsoda.

— Veszedelmes ellenfél; jóképű fiatal és gazdag. Iván Szergej Korzakov nagyherceg.

— A nőfaló? Azonnal haza kell rendelni az egész társaságot.

Latour nevetett. Nikotinos fogai sárgán villantak elő vékony ajkai mögül.

— Légy nyugodt, nincs veszély. Van, aki vigyáz Korzakov hercegre.

— Megbolondultál? Vagy a herceg bolondult meg és dajkát fogadott maga mellé?

— Egyik sem történt. Hanem — ha emlékszel

— Lisbeth Cherbével azért szakítottál, mert egyik este a nagyherceggel vacsorázott. Nos, Lisbeth igazán nem olyan nő, aki egy Korzakov herceget egykönnyen kienged a kezei közül. Lefogadom, hogy nem is az igazgatóhoz utazott le, hanem Korzakovval akart találkozni.

— Ez bizony meglehet. De azért minden esetre utasítsd Tensoint, hogy minél rövidebbre fogja a nizzai tartózkodást.

— Még ma táviratozok neki. Az igazgatóság nál elintézed a szabadságot?

— Szükségtelen. Ha el kell utaznom, üzleti útra megyek. A tőzsdei jelentések megvannak?

— Hogyne. A papírjaink új ponttal emelkedtek.

— Utasítsd a megbízottat, hogy minden tételt tartson. Erre vonatkozólag a legközelebbi igazgatósági ülés fog utólagos határozatot hozni...

Renée Latour ceruzát tartó keze szaporán szaladt végig a blokk lapjain. Már ismét pénzt esi-

náltak s ilyenkor ki gondol a bankárok közül a szerelemre?

Ninette Clisson a nizzai Hotel Excelsior hall-
jában ült s látszólag az L'Illustration képeinek
szemlélésébe merült. Csak látszólag, mert a színes
ábrákból nem látott semmit; a kora délután csen-
des, unalmas órájában lelkiismeretvizsgálatot tar-
tott.

Két nap óta, a karneváli felvonulás ideje óta,
különös jelenségeken kapta rajta magát Ninette
Clisson.

Például azon, hogy a tengerparton áll, nézi
a fehéren tajtékzó kék hullámokat s közben egy
nevet suttog maga elé:

— Vasziljevszka...

Ninette keveset hallott az oroszokról, emig-
ránsokkal is alig érintkezett. Inkább az ösztöne
súgta meg, hogy a különös hangzású szó: női név.
Vajjon miért mondta neki ezt a nevet a vállas ide-
gen, aki annyi nyugodt, férfias biztonsággal sie-
tett segítségére a tengerparti stradán...

Az is különös jelenség volt, hogy este, amikor
az ismeretlen üzletember, akinek megfigyelésére
kiküldötték, a bárba ment, Ninette a pohárka
kokteilje mellől ábrándos szemekkel figyelte a ze-
nekart és arra gondolt, hogy vajjon milyen érzés
lenne, a Vasziljevszkázó férfi karjaiban forogni a
táncparketten.

Mindezek tetejébe, azon vette észre magát,
hogy az utca forgatagában is keresi az idegen ma-
gas termetét, s azon gondolkodik, hogy vajjon rá-
ismerne-e, ha megint találkoznának. S ha ráismerne,
vajjon megint mosolyogna-e úgy, mint „akkor” a

tengerparton és mondaná-e a barbár hangzású nevet, hogy: Vasziljevcszka?

Ezek a jelenségek arra indították Ninettet, hogy leüljön egy csendes sarokban és a lelkébe nézzen: vajjon nem változtak-e meg az érzelmei Julest illetőleg, s hogy most is lankadatlan buzgalommal kívánja-e a fiú megmentését...

Az első kérdésre nem tudott önmagának választ adni, a másodikra határozott igennel felelt.

Igen, Julest meg kell menteni minden áron, azután majd lehet ábrándozni a meleg mosolyú idegenről, a munkaasztal mellett Párisban, — egy életen keresztül.

Mert ugyan, hol lesz addigra az idegen? Hiszen talán már el is felejtette az egész kis epizódot, lehet, felszállt valamelyik fehér hajóra és elűnt, ki tudja merre?

Könnýű parfümíllat ütötte meg az orrát; Lisbeth Cherche libegett egyik asztalhoz s szemmel láthatóan élvezte, hogy itt is, ott is felismerték s kíváncsi pillantások repültek feléje.

Ninetten egyszerre valami kényelmetlen érzés vett erőt; úgy látta, mintha a pompás szőke asszony ajkán gúnyos mosoly villanna meg, amikor elhaladt előtte.

Naiv midinett-fantáziájával Ninette nem is gondolhatott másra, minthogy a színésznő annak a bizonyos „másik érdekeltiség”-nek a megbízottja s az a célja, hogy Tensoint elvonja a Banque Cradittal kötendő üzlettől.

Gyanúját csak megerősítette az, hogy — alig ült le a színésznő — váratlanul megjelent a hallban Tensoin. A portásfülkéhez lépett, majd az irodába ment. Néhány pere mulva visszatért s ugyanakkor

a boyok két hatalmas bőröndöt emeltek be egy előálló szürke túraautomobilba.

Tensoin és a színésznő beszálltak és az autó elindult.

Lisbeth Cherche mosolya egy pillanatra még visszavilágított s most egész határozottan gúnyosnak ietszett.

Mindez olyan gyorsan történt, hogy mire Nette magához tért a meglepetéstől, az autó már el is tűnt.

Csaknem sírva állt a hallban s percekig nem tudta, mitévő legyen.

Tensoin eltűnt előle, nem tudta megoldani feladatát, s Jules most már menthetetlen.

Kirtelen ötlettel a portáshoz lépett.

— A hölgy és az az úr végleg elutaztak?

— Nem, kérem, a szobákat fenntartjuk a részülkre, csak Montecarlóba mentek át néhány napra.

— Úgy... nem tudja, hol szállnak meg?

— Az urat nem ismerem, Cherche művész nő rendszerint a Negrescoba száll.

— Köszönöm. Kérem a számlámat és kérek egy autót.

Felrohant a szobájába és átöltözött. Ha nagyon siet és megtalálja őket, talán még nem lesz késő.

Gyors kézzel dobálta be kevés ruháját bőröndjébe.

Megszámlálta pénzét és elakadó szívveréssel alapultotta meg, hogy az ezer frankból alig maradt valami.

Nizza nem olcsó hely, különösen, ha olyan varlakit kell megfigyelni, aki csodálatosképpen mindig a legdrágább helyeket keresi fel.

VI. FEJEZET.

Lisbeth Cherche és Tensoin megvacsoráztak a Kaszinó télikertjében. Ninette ott ült pár asztallal távolabb s szorongva váltotta fel az első száz frankot, amelyet a takarékkönyvben őrzött tőkéből használt fel.

Kevéssel tíz óra előtt a férfi felállt s a nő kíséretében bement a játéktérhez vezető ajtón.

Ninette, ha tudta volna, hogy ezeken a falakon belül sohasem szoktak komoly, reális üzleteket megbeszélni, alkalmasint nyugodtan üve maradt volna mindaddig, amíg megfigyeltje vissza nem tér; Ninette azonban még olvasmányokból is alig ismerte Monté Carlót s a Kaszinó lépcsőjén zajló élénk forgalom megtévesztette.

Hirtelen elhatározással felállt és bement a kaszinóba. Megváltotta húszfrankos belépőjegyét s tovább akart haladni, amikor a pénztáros még utánaszólt:

— Zsetónt, mademoiselle!...

— Ja, igen, zsetónt... hogyne, kérem.

— Mennyit parancsol?

— Hát talán adjon tíz frankért.

— Tíz frank? Sajnálom, mademoiselle, ötven frank a legkevesebb, amiért adhatok.

— Bocsánat — sóhajtott Ninette —, akkor hát kérek ötven frankért.

Tovább indult, de két lépést sem tehetett, amikor öszülő, jólöltözött úr állt eléje.

— Mademoiselle, ön most a szerencsáját akarja próbára tenni.

— Téved... nekem dolgom van odabent.

— Mademoiselle... ön vagyont nyerhet, felrobbanthatja a roulettebankot, de ne bízsa magát a vak véletlenre; itt az én csálhatatlan szisztemám, annak alapján játsszon. Potom száz frankért adom a meglátja, örök életére hálás lesz nekem...

— Ugyan, hagyjon békében — legyintett haragosan a leány és faképnél hagyta a szisztemaárust.

Keresztülhaladt néhány termen, amelyekben bakkerát és Chemin de fer folyt. Tensoinnek és a színésznőnek nyoma sem látszott.

Ninnette-t azonban érdekelte az a különös világ, amelybe belecsöppent.

Még korai volt az idő és a táblók nem mindennütt voltak teljesek. Azok azonban, akik már játszottak, merev arccal vagy tettetett közömbösséggel nézték a koporsóban vándorló kártyát.

Mély sóhajtasok, örömteli kis sikolyok hangzottak el. Azután csak a zsetonos gereblvéjének suhogása és a kis kaucuklapok tompa zörgése hallatszott. Az oldalt elhelyezett asztalok és bőrfotelek üresen ásitóztak. Egyetlen helyen ült csak egy sapadt, egészen fiatal fiú.

Ninette megdöbbenve vette észre, hogy a leányos, sőt csaknem gyerekes arcon kövér könnyesepppek gördülnek alá.

Ninette megindult, hogy odalépjen hozzá és megkérdezze, mi baja van; a szomszéd teremben

azonban hirtelen megpillantotta Tensoit és ez a látvány elfeledtette vele a készülő tragédiát.

Bement abba a terembe, ahol Tensoin az egyik trente et quarante-asztal felőljénél ült.

Lisbeth Cherche is játszott; fehér kezét elegáns mozdulattal dobták a zsetónt a megvonalozott posztólapra s azután látszólag közömbösen feküdtek az asztalon, amíg a játékvezető meg nem szólalt.

— Hat, hölgyeim és uraim: nyert a rouge és az inverse.

Majd egy pillanattal később:

— Tessék tenni, uraim... Mindenki tett?... Nincs tovább!

A croupier szapora kézzel dobálta ki a lapokat és hangosan számolta a pointeket. A játékvezető megszólalt:

— Kettő, hölgyeim és uraim. Nyert a noir és a couleur.

A zsetónos egész halom zsetónt tölt Tensoin elé; Lisbeth Cherche vesztett és haragosan az ajkába harapott.

Ninette egyre fokozódó érdeklődéssel figyelte a játékot. Hamar rájött, hogy az ő sorsdöntő huszonötezer frankjának sokszorosa fordul meg egy-egy félpercig tartó játszma alatt.

Eleinte nem értette, hogy mikor nyer a noir és mikor a rouge; hogy mi a couleur és az inverse. Azután rájött, hogy a kirakott kártyasor értéke dönti el a játék sorsát aszerint, hogy melyik áll közelebb a harminchoz, a szín vagy ellenét kérdését pedig az első feldobott kártya színe határozza meg.

Olyan kézenfekvőnek, tisztának látta hirtelen a dolgot, hogy hangosan megszólalt:

— De hiszen ez egész egyszerű...?

Néhány arc feléje tekintett. Egy alacsony szmokingos emberke melléje állt.

— Mademoiselle, még sohasem játszott?

— Soha — vallotta be pirulva Madeleine.

— Akkor tegyen gyorsan. Én is arra fogadok. Szűz kéz, nyer.

Ninette agyán a másodperc egy tizedrészéig átvillant az emlékezés, hogy hányszor kérte sírva Julest: ne kártyázzon. Az átvírasszott éjszakák sápadtsága, Jules reszkető keze, gyűrött arca azonban már nem juthatott eszébe.

A szmokingos unszolására kézbevett egy huszfrankos zsetónt és állóhelyéből az asztalra dobta.

A zsetón az inverse mezőre esett; Madeleine rémülten érezte, hogy ezt nagy összeget valósággal kidobta az ablakon. A tét mellé azonban valóságos esőként hullottak a zsetónok; a teremben úgy látszik pillanat alatt híre futott, hogy az egyik asztalnál szűz kéz játszik.

Ninette legszívesebben rögtön visszavette volna a zsetónt, de már felhangzott a játékvezető monoton szava.

— Rien ne va plus... mesdames et monsieurs. És egy pillanattal később:

— Ötös, hölgyeim és uraim, nyert noir és az inverse.

Ninette értelmetlenül nézte a jelenetet és nem mozdult. A zsetónos másik huszfrankos zsetónt tett a tétje mellé.

— Hát nem veszi el? — rántotta meg a ruháját a szmokingos.

Riadtan nyúlt a pénz után, de közbevégett a játékevezető s croupier szédítő gyorsasággal már ismét osztott.

— Hat, hölgyeim és uraim, nyert a noir és az inverse...

A szmókingos megvető tekintettel nézett végig Ninette-en.

— Hallja, mademoiselle, azért másokat is hagyhatna tenni...

Sértődötten továbbállt és dohogva vigasztalta magát.

— Amilyen ravasz, talán nem is szűz kéz, hanem szisztémázó... — és beballagott a roulette-terembe.

Ninette reszkető kézzel húzta magához a nyolcvan frankot jelentő zsetonokat.

Némi habozás után megkockáztatott húsz frankot a nyereségből. Ismét a noir-ra tett és nyert. Gondolta megismétli az előbbi bravúrt és a negyven frankot az asztalon hagyta. Elvesztette.

Csaknem sírva fakadt. Újabb húsz frankot kockáztatott és nyert. Újra tett, megint nyert.

Arca égett, szeme lázasan csillogott, már nem látott maga körül semmi mászt, csak a hűvös zöldasztalt a titokzatos kockákkal és a croupier gyors kezét, amint szédületes iramban rakta ki a lapokat.

Hol nyert, hol veszített, végeredményben azonban a zsetonok egyre szaporodtak a retiküljében.

A tábló fele az ő tétjeihez igazította a maga tétjeit és a poentöröknék ez alkalommal csodálatosan kedvezett a szerencse. Mintha csak a régi játékos babonát akarta volna igazolni.

Amikor — jóval éjfél után — Tensoln felkelt a játékasztaltól, Ninette már több mint hétszáz

frankot nyert. Csaknem annyit, mint amennyit Párisban két hónapi kemény munkáért kapott.

Valóságos haragot érzet magában Tensoin ellen; miatta kellett abbahagynia a játékot éppen most, amikor olyan szerencséskezűnek bizonyult.

Hallotta, amint a kaszinó bejárata előtt autóba szálló férfi bemondta a Negresco címét a sofőrnek. Ez a tudat kissé megnyugtatta.

Ha Tensoin hazamegy, akkor reggelig, már nem lehet baj.

Lesétált a parkba. Hűvös szél bujkált a pálmák között, fázósan húzta össze magán a köpnyegét.

A hátamögött hirtelen meleg, bársonyos hang szólalt meg.

— Jó estét, Vasziljevszka. Láttam, szerencsésen játszott az este.

Mint akit villamosáram ért, olyan gyorsan fordult a hang irányában.

A magas ismeretlen állott előtte.

Ezuttal is mosolygott, ez a mosolygás azonban léhábbnak, cinikusabbnak tűnt fel.

— A Faun aludni tért? — kérdezte tovább enyhe gunnyal.

Ninette ránézett.

— Nem tudom. Azt azonban tudom, hogy önnek semmi köze, sem hozzám, sem a Faunhoz...

— Ebben igaza van. Nem is akartam bántani egyiküket sem.

— Akkor hát: jó éjszakát.

— Elküld? Így is jó. Bon soire.

Etfordult.

Ebben a pillanatban éles csattanás hangzott.

fel a közvetlen közelükben egy bokor mögött. A csattanást nehéz test tompa zuhanása követte.

Mind a ketten megdöbbenve torpantak vissza.

Ninette halálrávált arccal meredt a férfira.

— Mi... mi történt, monsieur...?

— Azt hiszem, okosabb, ha itt marad, vagy még inkább, ha elmegy. Majd én utána nézek a dolognak.

Elfordult, megkerülte a bimbózó mímőzabokrot.

Ninette maga sem tudta, milyen szörnyű ösztönnek engedelmeskedve követte.

A bokor mögött széttárt karokkal férfifest feküdt a földön.

Még hörgött, mikor melléje léptek. Homlokából vékony sugárban szivárgott a vér. Mellette füstölő revolver feküdt.

A hold opálos fénye éppen megvilágította az öngyilkos arcát.

Ninette felsikoltott.

A férfi felegyenesedett és visszafordult.

— Oh... talán ismeri, mademoiselle...?

— Nem... de az este láttam a játékteremben. Feltűnt gyermekes, fiatal arca; egy fotólyban gubbasztott a terem szélén és — sírt.

— Látásból én is ismerem. Tegnapelőtt kezdett játszani. Ugyanúgy nyert mint ön. Tegnap hatvanezer frankot vesztett, ma délután legalább ugyanannyit.

A kavicsos úton szaladó lépések dobogása hallatszott.

— A kaszinóban is meghallották a dörrenést. Jönnek. Mi pedig, azt hittem, mehetünk.

— Nem segíthetnénk valamiképpen ezen a szerencsétlenen?

— Sajnos, nem. Vége. Játékos-sors. Hogy kártya műszóval éljek: nincs tovább.

Hallgatagon mentek egy darabig egymás mellett.

A kaszinó alkalmazottai elhaladtak mellettük. A főút felől zárt autó kanyarodott be a fák közé; a mentőkocsi, amelyre nem volt már szükség.

Az idegen Ninette karjára tette kezét.

— Vasziljevszka...

— Miért szólít ezen a különös, idegen néven...? — nézett fel rá a lány.

Az idegen mosolygott.

— Először is azért, mert nem tudom a nevét. Másodszor, mert ez a név nekem nagyon kedves.

Elhallgatott egy pillanatra, majd más hangon folytatta.

— Különben is nem az a fontos, hogy milyen néven szólítom. Maga pár nap előtt visszautastotta a bemutatkozásomat, én pedig nem akarom zavarni. Ilyenformán tolakodás lenne a neve után érdeklődnöm.

Ninette megborzongott.

— Mit akar? — kérdezte kurtán.

— Kérni akarom. Arra, hogy ne menjen többet a játékszembe. Gondoljon erre a szerencsétlen, átlótt fejű fiúra. Nagyon, nagyon sajnálnám, ha magát is valami baj érné Monte Carlóban. Jó éjt.

Megfordult és eltűnt a park fái alatt.

Ninette pedig elgondolkozva ballagott a távolban világító taxiállomás felé.

VII. FEJEZET.

Kelet felől már pirkadt a hajnal, mire Ninette ágyba került Negrescóbeli szobájában; ennek ellenére, már kilenc órakor talpon volt s a terrasz napsütötte oldalán várta, mikor jelenik meg Tenscin vagy a színésznő alakja.

Déltájban pillantotta meg őket; mind a ketten yacht-ruhában voltak s egy motoroson neki-vágtak a tengernek.

Amikor megtudta, hogy a szállodai személyzet csak estére várja haza őket, megnyugodva felment a szobájába.

Pihenni akart, a tegnapi éjszaka azonban mozaikszerű képekben egyre az agyában zsongott.

Látta a perdülő zsetonokat, a szenvtelen croupiert, a szisztémaárust s ismét hallotta a revolver tompa csattanását.

Kinyitotta a retiküljét és kiszórta belőle a nyereséget.

Egyszerre gazdagnak érezte magát.

Eszébe jutott, hogyha nagyobb tétékben, még részletben játszik, tízszer, hússzor annyi is nyerhetett volna. Már együtt volna a huszonötezer frank és nem kellene azon rettegnie, hogy Tenscin a növekvő összeget megszökik a szeme elől.

Nyugtalanul kezdett fel-alá járni a szobájában.

Mi lenne, ha még egyszer megpróbálná?

Tulajdonképpen nem kockáztat semmit; a takarékkönyvét betenné a hotel safejébe s csak a nyereséget viszi magával.

Ha nyer jó, ha veszít olyan lesz, mintha meg sem próbálta volna a játékot. Hogy mások is veszítenek? Hogy a kaszinó termeiben több az ideges, sápadt arc, mint a jókedvű maga-biztos?

Istenem, hát vigyázni kell, nem szabad belemelegedni.

Ha az a sápadt arcú fiatal gyerek nem veszíti el a fejét, nem próbálja kényszeríteni a szerencsét, nem szalad kétségbeesve a pénze után, még ma is élhetne, sőt talán megduplázhatta volna a vagyonát.

Hiszen olyan könnyű nyerni. Ő sohasem kártyázott s íme, a legelső alkalommal milyen szép pénzt szerzett vele.

Mialatt mindezt megmagyarázta magának, már fel is öltözködött.

Lesietett a hallba és taxit kért.

Gvatos polgárlányból máris játékosná változott; vigyázott arra, hogy a kaszinó szolgálai ne lássák gyalog baktatni az utcán.

Több, mint hétszáz frank értékű zseton csörgött a tárcájában, mikor ismét végigment a játéktermeken.

A chemin és a bakk nem érdekelte; a trente-et-quarante-nál viszont a korai órában még csak egy tábló állott; tovább ment hát a rulett-terembe.

Darab ideig nézte a játékot s hamar megállapította, hogy lényegében hasonlít a trente-et-quarante-hez, csak hogy a kártyákat itt számokkal

ellátott korong és forgó csontgolyó helyettesíti. A tétek több lehetőséget kínáló kombinációja is tetszett neki.

Hirtelen elhatározással ötven frankot tett a rougera. Elvesztette.

Megismételte a tétet, de húsz-húsz frankkal megjátszotta az impart és a második tucatot is. A golyó a 11-esen állt meg; tehát fekete mezőn. Így elvesztette az ötven frankot, a második tucatra tett húsz frankot, az impart tétért azonban elébe toltak hatvan frankot.

Könnyen kiszámthatta, hogy száznegyven frank tétből három perc alatt nyolcvanát elveszített.

Haragosan nézett a gépre. Szerette volna hipnotizálni a golyót, hogy ott álljon meg, ahol ő akarja. Újra és újra tett. Többfajta kombinációval próbálkozott, azután figyelni kezdte a nyerő játékosokat, hogy hozzájuk igazodjon.

Másfél óra múlva feltette az utolsó húszfrankosát. Megnyerte, majd ismét elvesztette.

Szédülő fejjel nézte a játékot.

Tíz perc múlva a játékvezető melléje lépett.

— Mademoiselle, ezer bocsínat. Nagyon kérem, ha nem kíván játszani, méltóztassék átadni a helyét.

Néhányan odanéztek és gúnyosan mosolyogtak. Ninette a füléig elvörösödött.

— Dehogy is nem akarok játszani. Csak sajnos, elfogyott a pénzem.

— Hát akkor...?

A játékvezető hangjában megérzett a guny, amelyet minden hivatásos hazárdőr érez az ostoba, veszítő játékosokkal szemben.

Ninette szeretett volna körmeivel az arcába kaparni.

Nem, ez a rókaképű hiéna ne mosolyogjon gúnyosan rajta.

Hangosan szól, hogy a mosolygó játékosok is meghallják.

— A Negresco safejében van a takarékkönyvem. Talán arra adhatnának kétezer frank kölcsönt.

Olyan könnyed hangon mondta ki a kétezer frank kölcsönt, mintha megszámílatlanul hevenének otthon az ezresel.

A játékvezető meghajolt.

— Egy pillanat, mademoiselle... szabad a neve után érdeklődnöm?

— Ninette Clisson. De siessen kérem.

Igyekezett azt a hangot használni, amelyen a Boulevard St. Michaelen a megrendelők beszéltek a direktrice-el. A játékvezető udvariasan meghajolt és elsetett.

Néhány nyerő játékos mosolyogva tölt feléje egy-egy félmarék zsetont. Hídeg gesztussal utasította el a tolakodókat. Már tegnap is megfigyelte, hogy az ismerkedésnek, táncos flörtnek legáltalmasabb kezdete erre felé a kölcsön adott zseton.

Öt percre sem telt, a játékvezető visszatért. Hátamögött peckesen lépegetett a pincér, hozta a tálcán a kétezer frankot zsetonban.

Ninette könnyed, természetes mozdulattal bölintott. A pincérnek odacsúsztatott borral valóul egy húszfrankos zsetont és ismét a gép felé fordult.

Elölute nyert, sőt volt egy negyedóra, amikor majdnem négyezer frankja volt; mire azonban el-

érkezett a vacsoraidő s a tablókat meggyérültek, csak kilencszáz frankja maradt a négyezerből.

Alig tudta visszatartani a könnyeit, pedig vi-
gyázni akart, hogyha már veszít, szépen veszítsen.
Evett valamit a kaszinó étkezőjében, várt egy ke-
veset, amíg megélénkült a forgalom és ismét át-
ment a játéktérbe.

Nagy megkönnyebbüléssel látta, hogy Tensoin
és a színésznő ott ülnek egyik bakkarátasztal
mellett. A játék izgalmában egészen megfeledkezett
arról, hogy neki megfigyelői kötelességei is vol-
nának.

Néhány pillanatra megállt a közelükben, de
nem volt nyugta. A pénzét akarta visszanyerni,
húzta, hívta, csalogatta a játékasztal.

Ejjel tizenkét óra tájban ismét elvesztette az
utolsó húszfrankosát s ismét kért kétezer frank
kölesönt a takarékkönyvére.

A játékvezető ezúttal már nem is kérdezős-
ködött; eltűnt s egy pár perc múlva egy pincér
hozta a zsetonokat.

Amikor hajnal felé három órakor felkelt a
játékasztaltól ismét nem volt annyi pénze, hogy
taxit rendelhetett volna.

A játékvezető túlzott udvariassággal hajolt
meg előtte.

— Mademoiselle, ma kevés szerencsével ját-
szott. Nem baj, holnap biztosan jobban fog menni.
Au revoir.

— Au revoir.

Megindult az ajtó felé, de a játékvezető még
egyszer utólérte.

— Ha mademoisellének esetleg szükséges
volna némi aprópénzre...

— Igen... ha lenne szíves... mondjuk, húsz frankot.

— Parancsoljon, talán száz frank. És ezt a kis elismervényt kérném aláírni az egész összegről. A takarékkönyv miatt...

Ninette nem látta, hogy mit ír alá; felőle akár százezer frankról is szólhatott volna az elismervény.

Tensoint és a színésznőt sem látta már sehol. Vállat vont. Eh, most igazán nem fontos ez az ostobaság. Egy kicsivel több szerencse és akár ötvenezer frankot is nyerhetett volna.

A ruhatárban felvette a kabátját és az ajtó felé fordult.

Hirtelen minden vér az arcába szaladt.

Hatalmas, krémszínű luxusautóból éppen akkor szállt ki a magas idegen. Néhány ugrással fent ért a lépcsősor tetején s ruganyosan megállt az előcsarnokban. Széles termetén ezúttal frakk feszült, hófehér ingmelle ragyogott.

Ninette megbabonázott szemmel nézte; még arra sem volt ideje, hogy elforduljon.

A frakkos férfi egy másodpercig farkasszemet nézett vele, azután megindult a bár felé. Amikor a lány előtt elhaladt, alig észrevehetően megcsóválta a fejét.

Azután lement a lépcsőn és eltűnt a nehéz függöny mögött. Belépésekor egy pillanatra kihallatszott a teremből a jazz érzéki tangó-muzsikája.

Ninette felvetette bíborpirosra gyulladt arcát,

Harag, méltatlankodás és dac öntötte el.

Hogy merészel ez az idegen — akár csak néma tekintettel is — szemrehányást tenni neki,

Elvégre a saját keresetét költi és azt csinál, amit akar.

Eszébe jutott az első éjszaka, amikor egy hasonló bárban az idegenre gondolt. Akkor hiába ke-reste, most biztosan itt van.

Hirtelen elhatározással levetette kabátját és belépett a bárba.

Az idegen a bárasztal előtt ült magas széken a szalmaszálon szippet ivott.

Ninette egy távoli sarokban ült le, úgy hogy az idegennek észre kellett vennie, ha oldalt fordult.

Maga sem értette, mi történt vele. Az agyában még zúgott az elveszített vagyon s most valami kétségbeesett elszántsággal provokálni akarta a sorsot.

Táncolni akart az idegennel.

Az pedig, mintha csak megérezte volna a feléje irányuló tekintetet, hirtelen megfordult.

Ninette jól látta, hogy a tekintete megvillan; szeme egy pillanatra találkozott a lány tekinteté-

**A legjobb,
legolcsóbb,**

**legtartalmasabb
képes rádióhírlap az**

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Kiadóhivatal. Bpest, VIII., József-körút 5., II. em

vel; de azután elfordult, mintha csak a fal szélesy cirádáit nézte volna.

Ebben a pillanatban a pincér állt meg Ninette asztalánál; tálcát tartott feléje, amelyen fehér névjegy-kartonlap világított.

Tekintete a nők ügyes mozdulatával végigsuhant a báron; nem volt ez körülnézés, a férfiak így legfeljebb felnézni tudnak. Mire visszafordult a pincér felé, már tudta, ki küldte a névjegyet.

Az idegen még mindig háttal ült; eszéágában sem volt megfordulni.

Ninetteben felvillámlott a dac.

Szeme mosolyogva villant a távoli sarok felé s fejével alig láthatóan biccentett.

A pincér eltűnt s két másodperc múlva kifogástalan szmokingba öltözött amerikai hajolt meg Ninette előtt.

Táncolni kezdtek; az amerikai kitűnő táncosnak bizonyult, de a bár-ismeretség közvetlenségével a kelleténél sokkal szorosabban tartotta táncosnőjét.

Ninette pedig nem ezt akarta, hanem azt, hogy az idegen megforduljon s a féltékenység révülete üljön ki arcára, amikor meglátja, hogy ismeretlen ismerőse táncol.

Ez azonban nem történt meg.

Az idegen megitta italát, fizetett s a legtermészetesebb lépésekkel haladt a kijárat felé. Ott ment el Ninette közelében s még csak egy tekintetre, egy rosszaló fejesóválásra sem méltatta. Hősi elszántsággal táncolt még néhány lépést, azután valami mentségfálét dadogva, az asztalához ment.

Mire kifizette pohár champaner-jét,, könnyei már feltartóztathatatlanul peregtek le arcán. Mint akit kergetnek, szaladt ki a ruhatárba, felkapta kabátját s beledobta magát a legelső taxiba.

A Negrescoban ruhástól roskadt az ágyra s felszabadultan, kislányos elkeseredéssel zokogott, amíg el nem nyomta az álom.

VIII. FEJEZET.

Késő délután lehetett, amikor felébredt. Zilált kábulatban tapogatta végig felöltözött testét. Hirtelenében nem tudta, hogy hol van és mi történt vele. Azután rázuhant a valóság s az egy pillanat alatt éberré tette.

Felugrott és ledobta magáról a ruhákat. A fürdőszobába ment és sokáig engedte magára a ki-
józanítóan langyos zuhanyt.

Azután visszament a szobájába s míg lassan felöltözött, igyekezett tárgyilagosan végiggondolni a helyzetét.

Lázás agya azonban nem engedelmeskedett akarátának; minduntalan a veszteség jutott eszébe, a veszteség, amely négy esztendő fáradságának gyümölcsét s egész élete reménységét vitte magával.

S bármint erőlködött is, a tudata mélyéről egyre feltolakodott a parancs: a pénzt vissza kell szereznie. Akármilyen áron, vissza kell szereznie.

A szobájába hozatott valami éteit és étvágytalanul falatozott.

Azután lement a portáshoz, hogy elkérje a tá-
karékkönyvet.

A portás nagyot nézett.

— Mademoiselle írásbeli utasítására még reggel átadtuk a kaszinó megbízottjának.

Ninette fülig pirult.

— Ja, igen, persze, elfelejtettem. Bocsanat...
Elindult a kaszinó felé, de az ajtónál eszébe jutott valami. Visszafordult.

— Monsieur Tensoin és Lisbeth Cherche művész nő itthon vannak?

— A monsieur és a művész nő ma reggel elutaztak.

Ha villám ütött volna Ninette elé, az sem rendíthette volna meg jobban.

— El... utaztak?... Még reggel?...

— Reggel félkilencor. A Róma—Nápolyi expresszel.

— Köszönöm.

Kitámolygott az ajtón. Most azután, hát csakhogy ugyan vége mindennek. Minden baj tetejébe még Tensoint is elveszítette szem elől. Lehet, hogy éppen az üzletet meghőtni utaztak el s ebben az esetben még szerencse lesz, ha a Banque Credit egyszerűen megszakiít vele minden érintkezést.

A huszonötezer franknak és Jules megszabadításának befellegzett. Ha csak a szerencse nem segít.

Még majdnem kétezer frankja van, azzal visszanyerhet mindent.

Megadhatja a Banque Creditnek a huszonötezer frankot, visszatérhet Párisba s folytathatják Julesseel együtt ott, ahol pár napja abbahagyták.

De vajjon folytathatják-e?

Ő, Ninette Clisson tudna-e ugyanaz lenni, aki egy héttel ezelőtt volt...?

Mielőtt elindult volna Páriából s mielőtt az idegent megismerte?

Az idegent, aki megveti őt, aki tekintetre sem méltatja,

Megérdemelné, hogy csak azért is megmutassa neki.

Egyenletes, biztos lépésekkel indult meg a kaszinó felé.

A kupolás, kéttornyos épület, fehérén villogott a lenyugvó nap aransugaraiban. Vajjon milyen sort szánt mára a szerencse leggyámoltalanabb kis kalandornőjének?

Mire a ruhatárban letette a kabátját, már előtte állott a bank megbizottja.

— Mademoiselle, utasítása értelmében, voltunk bátrak átvenni a Hoteltől a takarékkönyvet. Az elismervény szerint mademoiselle felvett négyezer-egyszáz frankot. A maradvány ezerkilencszáz frank. Szabad zsetonban átnyujtanom vagy inkább készpénzben?

Csak egy pillanatig gondolkozott.

— Adja ide zsetonban, — mondta s a játékterem felé nézett.

— Parancsára. A mi zsetonjaink különben is egyenlő értékűek a készpénzzel. Jó mulatást, mademoiselle...

Ezúttal első sikerének színterén, a trente et quarante-asztalnál próbálkozott. A játék izgalma pillanatok alatt a hatalmába kerítette. Kigyulladt arccal, reszkető kézzel rakta fel a téteket. Nem számolta, hogy mikor nyer, mikor veszít. Azt sem tudta, mióta játszik; arra tért magához, hogy két játékos beszélget a hátamögött.

— Ez a játékláz, — mondta az egyik.

— Veszít, — tette hozzá a másik.

— Nem tudja tervszerűen megjátszani a szí-
meket. El fog veszíteni mindent, utolsó soupig.

A halk, közömbös szavak egyszerre magához térítették.

Megszámlálta a zsetonjait.

Mindössze hatszázhatvan frankja volt.

Felállt és kiment a teremből.

Az előcsarnokban, mint mindig, most is ott ácsorgott néhány szisztéma-árus.

Magához intette az egyiket.

— Hogy adja a szisztémáját?

— Kétszáz frank. De halálbiztos.

Kicsit gondolkozott, azután gyorsan javított.

— A mademoiselle azonban olyan szimpatikus, hogy önnek százért is odaadom.

— Úgy. És maga miért nem gazdagodik meg rajta?

— Mert nem bírom idegekkel. Veszteségben nem tudok megállni és nyereségben duplázom a tétet.

Ninette Clisson rekedten felkacagott.

— Pont ez az én hibám is. Nem kell a rendszere.

Bement az étterembe s szokásától eltérően felhajtott két pohár konyakot. Negyedóra múlva ismét a játékteremben volt a rulett-asztalok mellett.

Óvatosan, kis tétekben játszott, azután megkockáztatott háromszáz frankot; a kicsiket megnyerte, a nagyokat elveszítette.

Ezután csupa húszfrankos zsetont rakott. A pénze felszaporodott ezerszáz frankra.

Akkor hirtelen ezer frankot dobott a párosra.

Elveszítette.

És éjfél tájban, hamuszürke arccal, egyetlen son nélkül támolygott ki a teremből.

Leroskadt egy bőrfotelbe s gondolattalanul, spatikusan, meredt maga elé.

Valaki hirtelen a vállára tette a kezét.

Felnézett s hirtelen forogni kezdett vele a téli-kert.

Louis Rentier állott előtte.

De ezúttal nyoma sem volt rajta a párisi szigornak. Derülten, mosolyogva állt Ninette előtt, poeakos eleganciájával.

— Mi történt, ma petite...? Roszul van, vagy vesztített talán?...

Ninette nem talált szavakat.

— Én... nem tudom... azt hiszem... vezérigazgató úr...

Rentier derült csodálkozással csapta össze a kezét.

— Ma petite, hiszen maga egészen megzavarodott!... Engedje remélnem, hogy ezt a zavart kizárólag délceg megjelenésem okozta. Ha már így találkoztunk, engedje meghívnom egy pohár pezsgőre is.

Választ sem várva, karonfogta a leányt és megindult vele a bár felé.

Pár perc múlva már pezsgő hült a vödörben és a vezérigazgató illatos szivarra gyújtott.

Most mintha elkomolyodott volna egy pillanatra.

— Persze, maga most csodálkozik, kicsikém, hogy a szigorú vezérigazgató milyen kedélyes öregúr lett. Nos, könnyen megmagyarázhatom a dolgot. A bank falain belül elsősorban bankigazgató vagyok, a bank érdekeit kell tekintenem. Ott tehát nem láthattam önben mást, mint egyék megtévedt tisztviselőm hozzátartozóját. Most azon-

ban magánember vagyok s jogom van észrevenni azt is, hogy maga, kicsikém, milyen észvesztően csinos.

Ninette szédülő feje körül szilaj táncot jártak a bútorok.

— Igenis, — mormogta ügyetlenül s úgy érezte, hogy fel kellene ugrania s menekülnie kellene vad szaladással.

Rentier a karjára tette a kezét.

— Miután mindezt elmondtam, most már remélhetőleg bevallja, hogy mi bántja.

— Igen. Mit kérdezett?

— Ejnye. Semmit sem kérdeztem. De szeretném, ha megértené, hogy mint magánember egy kicsit sem vagyok köszívű, sőt... Nos, halljuk mi baj?...

Ninette üres tekintettel meredt a vezérigazgatóra.

— Hogy mi baj?... Játszottam az a baj... felültem a kártyaasztalhoz... első este nyertem. Azt hittem, ennél semmi sem könnyebb... Megszédített a könnyű pénz. Jules szabadsága... a ruhák, a tavasz, a pálmák, a tenger... mit tudom én?... Tudja ön, mit jelent annyi hiábavaló esztendő után végre meglátni a tengert? Tudja, hogy mit jelent a hónapos szoba után a fürdőszobás appartement? A kalapszalón vasalószagú műhelye után a Karnevál színes forgataga? El tudja képzelni mindezt, vezérigazgató úr?... Hát ez történt velem... és száz midinett közül százeggyel ugyanez történt volna. Leültem játszani és esztendők munkájának verejtéke úgy olvadt el a kezeim között, mint a vaj.

Húss frankos borraivalókat adtam én, aki ötven centnél többet még ebédre sem költöttem... Dobtam a zsetonokat a szerencsekerékbe és a golyó elvitt mindent...

— Úgy... és ezért kell sírni?

— Nem, nem azért kell sírni. Ez a láz mindenkit elragadhat, aki hónapos szóba dohos levegőjéből kerül ki a Cote d'Azur napfényére. Nem sajnálom. Négy nap volt, négy napi élet, négy napi reménykedés, hogy: bátha... Lehet, hogy még egyszer megcsinálnám. Hanem ezért kell sírni, mert vége a huszonötezer franknak. És Jules mehet a börtönbe az én hanyagságom miatt. Érti, vezérigazgató úr? Az ő fogsága, az én fogságom lesz, az ő kezére húzott bilincs az én lelklismeretemet szorítja majd.

— Azt jelenti, hogy a megbízatásomat sem tudja teljesíteni?

— Azt. Sőt azt, hogy már el is rontottam mindent. Tensoin a színésznővel ma reggel elutazott Nápoly felé és nekem nincs pénzem, hogy utánuk menjek.

Valami szilaj megkönnyebbülést érzett, amikor átesett a vallozáson. Most már jöjjön, aminek jönnie kell.

Rentier azonban semmi hajlandóságot sem mutatott a haragra. Jókedélyen dúdolta a jazz dallamát és poharát Ninette poharához koccintotta. Nem nyugodott addig, amíg a leány utolsó cseppig ki nem itta a pezsgőt.

— Eh, ma olyan szép este van, ne rontsuk el

ilyen komoly dolgokkal. Jöjjön, táncoljunk egyet. Remélem, elismeri, hogy megérdemlek egy táncot?

Karonfogta és valósággal vitte a parket felé. Ninette az ébrenlét és eszméletlenség határán táncolt. Az agyában, a lelkében szörnyű üresség tátongett és az öntudata mélyén egy elrontott élet jajszava sikoltott. Táncolt, mert további sorsa irányítójának nem mondhatta azt, hogy: nem.

Rentier egyébként kövérsége ellenére is kitűnő táncosnak bizonyult és egyáltalán nem szorította olyan erősen magához Ninettet, mint előző éjszaka az amerikai.

És Ninette egyszer csak azt vette észre, hogy védőszentjéhez fohászkodik. Minden baja, gondja és lesújtottsága ellenére azt kéri forró szívvel, hogy most, csak most, ne tévedjen ide a Vasziyevszkás idegen.

Ittak, táncoltak, megint ittak és megint táncoltak.

Ninette agyára rózsaszínű köd terült a sok pezsgőtől. Már Rentier is erősebben szorította tánc közben és Ninette csodálkozott magán, hogy nincs ereje tiltakozni az ilyen apró bizalmaskodások ellen.

Nem tudta, mit várjon, nem tudta mit gondoljon, de riadt szíve veszedelmet dobolt.

— Menjünk haza...

Rentier vidáman nevetett.

— Haza? Olyan jó kedvem van, hogy még azt se bánom. A mai este emlékére kapok egy puszit és mehetünk.

Ninette undorodva fordította el a fejét.

— Nem...! — akarta mondani, de akkor már két erős kéz fogta és egy húsos száj az ajkára tapadt.

Harsogó kacagás kelt az asztalok között, a zene tust húzott és Rentier a népszerűségben fűrődve, boldogan jelentette ki:

— Gyönyörű éjszaka volt. Mehetünk.

Felkacsázott a lépcsőn s a Kaszinó előtt ragyogó vadonatúj sportautó ajtaját nyitotta meg Ninette előtt.

— Magam vezetek. De nem kell félnie. Biztosítva vagyunk baleset ellen.

Ninette szeretett volna minél előbb a szobájában lenni, Rentier azonban élénken tiltakozott.

— Szó sincs róla. Mindjárt hajnalodik, elmegyünk egy kicsit napfelkeltét nézni.

Beindította a motort és szédítő iramban hajtott végig a stradán. Ninette lehunyt szemmel, mozdulatlanul ült mellette. Az utolsó napok eseményei, meg a pezsgőmámor valósággal letaglőzták. Érezte, hogy valami ismeretlen veszély leselkedik rá valahol; de tudta azt is, hogy most, ebben az állapotban, nem lesz ereje védekezni ellene.

Hátradőlt az ülésen, lehunyt a szemét és megadta magát a sorsának.

Jöjjön, aminek jönni kell.

Adieu Jules, adieu szép, tiszta élet. Lehet, hogy reggelre Ninette Clisson is csak egy lesz a sok között. Éppen olyan, amilyen százezrekre szaladgál a könnyen guruló pénz hazájában, Monte-Carlóban.

Már fent jártak valahol a sziklák között. Távolról hozzájuk hatolt a tenger békés zúgása.

Az autó lassított, majd egészen megállt a motor.

Ninette még erősebben lehunyta a szemét. Ha most, ha itt látná az ismeretlen ismerős, a Vasziljevskás idegen...

Érezte, hogy egy kar csúszik a dereka köré. Huszonötezer frank és Jules megszabadul.

Húsos száj kereste az ajkát. Akkor riadtan tiltakozott benne a kialvó öntudat.

— Nem...

— De igen... muszáj... gondoljon a veszteségére.

— Nem. Akkor sem.

— S ha azt mondom, hogy egy csók nélkül nincs irgalom?

— A csókban sincs irgalom. Az ilyen csók a legirgalmatlanabb.

— Eh... ostobaság... legyen okos...

— Nem...

— Gondolja meg... holnapra már késő lehet.

Holnap. Ninette kúszált agyában egy gondolat ötlik fel. Egy utolsó, végső próba. Addig időt kell nyerni.

Felnyitja a szemeit. Rentier arca alig vonalnyira van az arcától; érzi konyakos, forró lehelletét.

— Későn van. Fáradt vagyok Aludni akarok. Rentier mohón kap a szavak gyengeségén.

— És holnap, vagy délután, vagy este meglátogathatom?

— Még nem tudom, — mosolyog titokzatosan Ninette. — Hívjon fel telefonon.

Rentier arca eltorzult. A mosolygásból észrevette a cselt és most kirobbant belőle minden visszafojtott indulat.

— Hát nem! Ezerszer is nem! Nincs haladék!

Karja vaskapocsként fonódik a leány dereka köré. Ninette térde az autó ajtajának fekszik az erőlködéstől, ahogyan védekezik. A ruháján valahol reccsenve pattan szét egy kapocs.

S a közvetlen veszély tudata minden erejét visszaadja.

Két ökle Rentier mellének feszül, alakja kinyúlik s akkor, a sziklák közül, az alig lilásodó pirkadásban feléje int a tenger.

A második megoldás...!

A legjobb, legbiztosabb és legvéglegesebb.

Utolsó, kétségbeesett taszítással ellöki magától Rentiert. Az autó ajtaja megnyílik, valósággal kibukik rajta.

Felugrik és vissza sem nézve, rohanni kezd a sziklák között felfelé.

Messziről hívogatva morajlik a víz.

Valahol a sziklák alatt, a mélységben, zúgva törnek meg a habok.

Kifulladás, botladozik, de csak rohan előre.

Az út felől utána harsan Rentier kijózanodott kiáltozása.

— Ninette... Ninette!

Mintha nem is hallaná, húz el a füle mellett a hang.

Már a meredek part legszélén rohan. Sziklák tépik a lábát. Nem is érzi. A mélységből hallja a hullámtörést.

Még néhány lépés és mindennek vége.

A lába alatt meglazul egy szikladarab. Hatalmasat botlik. Elveszíti az egyensúlyt és fejfel előre zuhan. Homloka koppanva ütődik egy éles szirtdarabhoz.

Elterül s úgy marad mozdulatlanul.

Homlokából vékonyan permetez a vér...

IX. FEJEZET.

Arra tért magához, hogy valaki puha, selyemkendővel törölgeti a homlokát. Első mozdulata az ösztönös védekezés volt. De amint feltekintett, szemei tágranyíltak a csodálkozástól.

— Vasziljevszka...

Más név hirtelen nem jutott eszébe, meg különben sem tudta volna miként megszólítani az idegent.

Az Idegent, aki már harmadszor keresztezi az útját. Aki nem tolakszik, nem akar semmit, még táncolni sem, de aki valahonnan mindig előkerül, ha szükség va rá.

Hirtelen felült. Megtapogatta a homlokát, amelyen diónyi dudorodás éktelenkedett. A zuhanás és ütődés helye.

Kissé még kábult volt, de azért észrevette, hogy nem sokáig heverhetett eszeméletlenül. Az idegen még libegett, valószínűleg a sziklák között való rohanástól.

Ninette-t hirtelen nagy, nagy nyugalom szállta meg; most már biztos volt benne, hogy megmenekült. Az idegen védelme alatt nem érheti semmi baj.

Ránézett a férfira.

— Honnan került maga ide?

Az mosolygott. Egészséges fogsora fehérén világított a hajnali világosságban.

— Mondjuk, a sziklák közül jöttem. Megéreztem, hogy Vasziljevskának ezúttal komolyan szüksége van rám.

A leány szeme elborult. Riadtan tekintett az út felé.

— Az autó... elment már?...

— Azt hiszem, el. De ne féljen, nem jön ide a gazdája. S ha idejön, akkor a legjobb helyre toppan.

Jókedvű hangon beszélt; de a hangsúlyán érezni lehetett, hogy Rentiernek néhánynapiszanatóriumi ápolást jelentene egy vakmerő látogatás az ideiglenes segélyhelyen.

A férfi felállt.

— Nos, jöjjön. Nem virradhatunk meg itt, a tengerparton. Az autóm itt van nem messze, a sziklák között.

— Hát autóval jött?

— Miért ne? Szeretem a napfelkeltét a tengerpartról nézni. De talán ne erről beszéljünk. Inkább magáról. Mi oka volt arra, hogy ilyen eszeveszetten meneküljön az elől a nadrágos elől...?

Ninette megremegett. Szemét elfutotta a könny. Szinte könnyörögve nézett kísérlőjére.

— Nem... nem akarok beszélni erről...

— Úgy is jó. És a többiről sem mond semmit? A kaszinóról? A játékról? A veszteségről?

— Nem... nem akarok beszélni róla. Elmúlt. ..

Leérték az autóhoz. Az idegen besegítette a leányt és csaknem zajtalanul megindította a motort.

Teljes gázzal rohantak lefelé a széles szerpentinén. A sziklák éle elsuhanó vonallá húzódott mellettük, a szél füttyült a dobhárnyájukon.

A stradán, a Negresco közelében az idegen megállította az autót.

— Azt hiszem, itt lakik valahol a közelben — fordult a leányhoz. — Innen már mindenestre hazatalál.

— Igen. És nagyon, nagyon köszönöm magának, amit értem tett.

— Semmi olyasmit nem tettem, amit a legutolsó vándorlegény is meg nem tett volna. Nem jár érte köszönet.

— Hát akkor — a viszontlátásra, monsieur Vasziljevszka.

— Vasziljevszka... ez a név nem illik rám, de mindegy. Isten vele, Ninette. Látja, én tudom a nevét.

— Én is tudnám a magáét, ha más helyett maga küldött volna névjegyet tegnap éjjel a bárban az asztalomhoz.

Az idegen megfogta a lány kezét. Vidáman csillogó szeme most komolyan tekintett le az autó volánja mellől.

— Hallgasson ide, Ninette. Magának én azt a nevet adtam, ami a legszebb és legszentebb előttem. Bízom abban, hogy valóban olyan is, mint a Vasziljevszka név. De ne felejtse, vannak harcok, amiket mindenkinek saját magának kell meghar-

colnia. Ha melléje állnék, nem volna értékes a győzelem, mert nem a maga ereje győzne, hanem az enyém. Hanem, ha igazán szükeége lesz rám, biztos lehet benne, hogy megtalálom.

Elhallgatott. Megszorította a leány kezét és beindította a motort.

— Isten vele, Ninette.

— Isten vele.

Az autó elsuhant. Ninette még sokáig ott állt az úton. Nézett az elrobogó autó után. Azután be ment a szállodába s — ezúttal először Monte Carlóba érkezése óta — nyugodtan átaludt néhány órát.

De már korán délelőtt felébredt. Rendbeszedte magát, púderrel elfödte a homlokán éktelenkedő daganatot és lement a hallba.

Ment, repült, rohant volna vissza Páris felé, folytatni az életét ott, ahol elhagyta, a Boulevard St. Micheli kalapszalónban. A bűn azonban nem könnyen ereszti el a maga áldozatait. Amikor a portástól elkérte számláját, valósággal belesápadt a magas összegbe. Több mint hatszáz frankot kellett volna kifizetnie s a zsebében nem volt egy árva centimes sem. Persze, amikor elindult, még nála volt a takarékkönyv s valószínűnek látszott, hogy a hotelszámlát a Banque Credit rendezi.

Nem sokáig tanakodott. Visszament a szobájába s összeszedte kevés ékszerét az értékesebb ruhadarabokkal együtt. Előző napon látott az utcán egy zálogházi cégtáblát s most magában hálát adott az emberi élethelességnek, hogy a könnyű kölcsönnek ezt a drága, de nélkülözhetetlen szervét Monte Carlóban sem felejtették el megszerezni.

A baj azonban sohasem jár egyedül.

A becsüs sokáig nézegette a vékony aranyláncokat, a könnyű kis karkötőt s a kopott szőrme kabátot. Végül fitymáló hangon mondta ki a megfellebbezhetetlen ítéletet:

— Négyszáz frank...

Ninettenek torkán akadt a lélegzet. Négyszáz frank, amikor csak a szállodai számla hatszázat tesz ki. Hol van akkor még a vasúti költség Párisig?...

De hiába rimázkodott, kért, sirt, a becsüst semmiféle asszonyi fegyver nem hatotta meg. Végül is minden ékszerétől megfosztva, könnyű kis felöltőben és négyszáz frankkal távozott.

Tanácestalanul ödöngött az utcákon. Lesétált a tengerpartig, megnézte a motorcsónakkikötőt, majd visszament a Negrescóhoz s leült a télikertben.

Hiába, nem jutott eszébe semmi mentőötlet. Illetve egy, egyetlenegy lehetőség akadt csupán. A kaszinó. Ha sikerülne megdupláznia a pénzét, mentve volna, s nem kényszerülne a szálloda hitel igénybevételére.

Még küzdött magával egy darabig, aztán felállt s lassú léptekkel lesétált a kaszinóig. Belépett a forgóajtón s amikor másfél óra múlva ismét megállt a legalsó lépcsőfokon, szerette volna kikaparni a saját szemét.

Egyetlen frankja sem maradt.

Szédülve, émelygő gyomorral támolygott le a tengerpartra. Egy magányos padon leült, hogy alaposan kisorja magát.

Most már igazán nem volt hátra más választás, mint vagy elfogadni Rentier ajánlatát, vagy odamenni a szálló igazgatójához és azt mondani:

— Monsieur, én egy haszontalan, meggondolatlan, ostoba midinett vagyok. Elvesztettem a fémemet Monte Carlóban s a pénzemet is elvitte a roulett. Legyen szíves, vegyen fel mosogatólánynak addig, amíg ledolgozom az adósságomat és összegyűjtök annyit, hogy visszatérhessek Párisba.

Amikor idáig ért gondolataiban, már határozott is.

Felugrott és szaladni kezdett a szálloda felé. Lihegve állt meg a portás fülkéje előtt.

— A monsieur directeurrel beszélhetnék...?

— Sajnálom, mademoiselle, az igazgató úr nincs itt. Nem intézhetném el én a dolgot...?

— Nem.

Megindult a szobája felé. Legszívesebben megkereste volna az igazgatót, akár hol van is, nehogy időközben elmenjen a bátorsága. A portás azonban utána szólt:

— Mademoiselle, egy levél...

Már nyújtotta is a csontszínű borítékot.

Ninette kíváncsian nézte a levelet. Ugyan ki írhat neki, mikor egy lelket sem ismer Monte Carlóban, a párisiaknak pedig sejtelmük sincs arról, hogy hol tartózkodik. A boríték vastag tapintású volt. Feltépte. Párisig szóló vasúti jegy hullt ki belőle s alig pár soros levél.

„Ma petite Ninette.

Nagy csacsizágot csinált a ruhával. Hát nem lett volna jobb, ha szól nekem...? Melléklem a vasúti jegyét Párisig s a szobájában megtalálja a ruhát is. Igérje meg, hogy a legelső vonattal elutazik s még búcsúzni sem megy el a kaszinó felé. Ezt kéri magától

ismeretlen ismerőse”.

Ninette a portáshoz fordult.

— Ki hozta be ezt a levelet...?

A portás diszkréten mosolygott.

— Ugyanaz az úr, aki a mademoiselle számláját kiegyenlítette.

— Nem tudja a nevét...?

— A nevét...? Hiszen mindenki ismeri Monte Carlóban. Ivan Szergej Korzakov nagyherceg.

— Köszönöm. Azt is meg tudná mondani, hogy hol találom meg a herceget...?

— Villája van a tengerparton, közvetlenül a stráda mellett. De nehéz lesz hozzá bejutni.

Az utolsó szavakat már nem hallotta Ninette. Leszaladt a lépcsőn és futva igyekezett a tengerpart felé.

Nem volt nehéz megtalálni a fehérfalú, oszlopos épületet.

Becsengetett a kapun. Bizalmatlan tekintetű öreg inas csoszogott elő.

— Ivan Korzakov nagyherceget keresem.

— A herceg úr elutazott. Azt mondta, hogy ha valaki keresi, mondjuk meg: a jövő héten Párisban lesz.

A kapu becsukódott s Ninette lassú lépésekkel indult vissza az úton.

Az ismeretlen ismerős hát búcsú nélkül ittahagyta. Elment.

Felderült az arca.

Hiszen nem örökre ment el; az üzenet csak neki, Ninettenek szólhatott.

A jövő héten Párisban lesz...

X. FEJEZET.

Páris felé robogott a gyorsvonat.

Ninette lehunyt szemmel ült az egyik másodosztályú kupében. Gondolatai a Cote d'Azur vidékén jártak.

Tehát végetért az álom. Esztendők vágyakozása, izgalmas készülődés és felfokozott várakozás után csak csalódást, csak bajt, csak szenvedést okozott a régóta várt nagy kaland.

És egy emléket adott, amely sajogni fog, égetni a kalapizlet műhelyében.

Hiába, a kis midinettek ne menjenek Nizzába, mert a mesebeli herceg, ha fel is tűnik egy pillanatra, nem áll meg a naiv, egyszerű lányok mellett. Eltűnik, elmegy s csak fájó emléket hagy maga után.

A vonat váltókon csattogott keresztül, majd megállt.

— Páris. Gare d'Lesten...

Ninette kiszállt. Sodródott a tömeggel a kijárat felé és zsufolódott a metróra a Rue St Georgesig. Kis táskáját szorongatva lépkedett fel a lépcsőkhöz.

A szobájában ismerős alak emelkedett fel. Ninette megállt és az ajtófélfának támaszkodott.

— Jules...

— Én vagyok, Ninette... vártalak.

— Sajnálom, Jules... nem sikerült...

Többet is akart mondani, mást is. Hogy sok minden jött közbe. Hogy Monte Carlo megváltoztatta a régi Ninettet s hogy az új Ninette már nem vár Julestől semmit. Nem vár és nem ad semmit. De nem tudott szólni. Némán tette le a csomagját és fáradtan egy székre ereszkedett.

Jules izgatottan fészkedődött.

— Látom, nem nagyon örülsz, hogy látsz.

Csendesen ingatta a fejét.

— Nem. Nem örülök, Jules. Annak örülnék, ha segíteni tudtam volna rajtad.

A fiú felállt. Zavartan gyűrögetett ujjai között egy cigarettát. Látszott rajta, hogy mondani szeretne valamit, de nem tud hogyan hozzákezdni.

— Ninette...

— Nos...?

— Azt mondtad: örülnél, ha segíteni tudtál volna rajtam...

— Ez igaz is, Jules.

— Még megteheted, ha akarsz.

Ninette a fiúra bámult. Jules arca vörös volt s az ajka szorosan összezárult.

— Hogyan segíthetek...?

Jules közelebb húzta a széket. Rekedt hangja suttogóra fakult.

— Idehallgass, Ninette. Amikor te elutaztál, engem szabadon engedtek. Megszégyenülve, dühösen csatangoltam a városban. Szerettem volna meggyilkolni valakit, amlért annyi bánatot okoztam eked. Tegnap aztán megváltozott a helyzet. Behivattak a bankba.

— Ügy... behivattak...? Rentier vezérigazgató hivatott...

— Ő... honnan tudod...? — lepődött meg a fiú.

— Csak folytasd.

— Beláttam, hogy Rentier nem is olyan rossz ember, mint hittem. Azt mondta, módot akar nyújtani nekem, hogy megjavulhassak. Egyedült a te segítséged kell hozzá.

— Viszont attól tartok, hogy ezúttal én nem segíthetek.

— Gondold meg, Ninette. Elengedik a huszonezer frankot és az állásomat is visszakapom. Még a jövő héten megesküdhetnénk, azt mondta a vezérigazgató.

— Ügy... Ő mondta?

— Igen. Azt is mondta, hogy nagy tisztelőd neked és reméli, hogy mind a hárman jóbarátok leszünk.

Ninette felállt. Odament a fiúhoz és meg-
rázta a vállát.

— Jules... tudod te, hogy mit akar Rentier
vezérigazgató?

A másik félrehúzódott.

— Nem gondolkoztam rajta.

— Nem? Hát majd én megmondom. Engem
akar. Ezért csaltak le Monte-Carlóba s nem rajtuk
mult, hogy nem sikerült a dolog.

— Ezt nem tudtam.

— Most már tudod. És én is szeretném tudni:
még mindig azt akarod, hogy megesküdjünk a
jövő héten?

Jules szemében vad lángok szikráztak fel.

— A szabadságomról van szó, érted, a sza-
badságomról. Nem akarok börtönbe jutni.

— Ugy. s ezért inkább odadobnál áldozatul —
engem.

— Ne csavard ki a dolgok nyakát. Rentier egy
szót sem szólt ilyesmiről. Ha egy olyan nagy úr,
mint ő, kedves valakihez, az még nem jelenti azt,
hogy a barátja akar lenni.

Ninette felállt.

Már nem volt könnyes a szeme. Száraz to-
rokka, halk hangon mondta:

— Akárhogyan képzeled is el a dolgot, én
nem akarok Rentierrel jóban lenni. Sőt... ismerni
sem akarom, hallani sem akarok róla.

Felvette táskáját és indult.

— Hová mész? — döbrent meg a fiú.

— El. Nincs nekem itt semmi keresnivalóm. Egyezz ki Rentierrel te, úgy, ahogy tudsz. Talán legyetek ketten jóbarátok... éppen egymáshoz valók vagytok.

Behúzta maga mögött az ajtót.

Tudta, egész csomó holmit hagy ott a lakásán. Ruhákat, apróságokat, emlékeket. Hadd legyen minden Julesé.

És hadd keresse Jules is, meg Rentier is eredménytelenül Páris köröngetegében.

Talál magának munkát s talál egy zugot, ahol lehajthatja a fejét.

Pihenni és álmodozni a Cote d'Azur-ról és az ismeretlen ismerősről, aki elment.

Leért a kapu elé s a L'Opera felé fordult.

Hirtelen hang harsant utána és fék csikordult.

— Ninette...

Hátrafordult.

A hatalmas, szürke turakocsi éppen akkor állt meg a járda szélén.

Ivan Korzakov herceg klugrott és a leányhoz lépett.

— Ninette... hová megy?

— Nem tudom, — vonta fel vállát a leány. — Innen, — intett hátra a ház felé — elköltözöm.

— Ezt vártam. S már tudok is magának egy új lakáscímet.

— Hát maga mindent tud?

— Szó sincs róla. Nagyon keveset tudok. De az egészen biztos, hogy magát már várja — a Korzakov-palota...

S míg Ninette könnyű szédüléssel támaszkodott a falhoz, a herceg karjainak szorítását érezte a hirtelen szomjas száj csapott a szájára.

Ezúttal Ninette Clisson nem ellenkezett.

VEGE

MEGJELENIK HETENKÉNT.

MINDEN JOG FENNTARTVA.

Felelős szerk. és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János dr.
Stádium Rt., Budapest, — Felelős üzemvezető: Györy Aladár

A Tarka Regényfár eddig megjelent kötetek:

I. Évfolyam

1. J. Tempest: Vámpír.
2. E. Marceaux: A glotin árnyékában.
3. C. Roberto: Al Doro bűnhődése.
4. Laroux: Marokkói kaland.
5. E. Friend: A Beverly Hill-i rejtély.
6. G. Forster: A sátán diplomája.
7. B. Jale: A titokzatos fakir.
8. A. De. Zaccat: Mumbull, a félszemű.
9. A. Croft: A rbandi nyakéke.
10. T. Simpson: A félelmetes tong.
11. P. Hawker: Az Amazonas titka.
12. L. Schäffer: Eldőre megfontolt szándékai.
13. E. Girdo: Lady Stanley.
14. A. Rodriguez: Ki a következő?
15. E. Tompson: Az elveszett oámis.
16. A. C. Hell: Mandzsúria a lockán.
17. C. Green: A sátán báb-színháza.
18. F. Schultz: A forrongó Abessziniában.
19. L. Chiron: Harakiri.
20. F. Wahl: Athos szenvedély.
21. Alex H. Aschi: Az ördög-sziget fantóma.
22. P. Thomas: A halálos játszma.
23. K. Frier: Igersolja magát.
24. Lol. U. Chalvi: Az fekete kastély titka.
25. Juhász Lajos: Athos pénz.
26. B. Burke: Izgalmas éjszaka.
27. G. Forster: Ninive zsebnoka.
28. E. Thompson: Gyilkos muma.
29. Fred A. Colley: A szumatra kísértet.
30. L. Grave: A szélhámós.
31. E. Girdo: Gyilkosság a szeánszon.
32. Arthur Townsend: A fekete vitorlás.
33. J. Croiz: Szökés a Santéből.
34. O. Wood: Az ember-csempész.
35. E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye.
36. Richard Powel: A sanghai koldus.
37. A. Betnar: A betóletű.
38. St. Georges: A dzsungel királynője.
39. G. Forster: A vérző Barcelona.
40. Frantz Schultz: A tigrosarcsó ember.
41. O. Weed: Az aranyásó.
42. E. Girdo: A esuklyán lovas.
43. E. Beck: A preri királya.
44. St. Georges: A vesztet.
45. G. Forster: A san-sebastiani futár.
46. E. A. Rodriguez: Az alcazari mágiya.
47. L. Grave: Öt év...
48. P. Beery: A szőke kémény.
49. Szmolensky G.: Sárga veszedelem.
50. E. Bechinger: Kémek harca.
51. Forest A.: Párbaj a levegőben.
52. L. Grover: A monolygó geng.
53. L. Marceaux: A platinafogó.

Maphatók a Tarka Regényfár kiadóhivatalában VIII. József-ut. 5

A TARKA REGÉNYTÁR

legközelebb megjelenő kötete

E. Girdo

A déli sark aranya

Ismeretlen világrész távoli romantikája zsúfolódik ebben a páratlanul izgalmas, lebilincselő kötetben. Az ismeretlen világrész kincseiről megbízható feljegyzések tesznek tanubizonyságot, de ismeretlen a hely, ahol a felbecsülhetetlen értékeket keresni kell s ismeretlenek azok a légköri, éghajlati viszonyok, amelyek nélkül a kiaknázást megkísérelni sem lehet.

Egy vakmerő fiatalember vállalkozik az expedíció vezetésére, azonban sejtelve sincs arról, hogy már az indulásnál mellette áll minden expedíció legnagyobb, halálhozó veszedelme, a lázadás. A sarkvidék borzalmas veszedelmei között robbannak ki az ellentétek s a bajokat még súlyosbítja egy ragyogó szépségű, fiatal leány megjelenése. Az igazi férfiak bátorsága azonban a veszély perceiben mutatkozik meg legjobban; ezt az igazságot mutatja meg a Tarka Regénytár legközelebbi kötete is, amely fordulatos, rohanó cselekményével a legszenzációsabb filmtémák egyike.

**legjobb,
gtartalmasabb,
golcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

Esti Ujság

A jobboldali
magyarság
magasszintvonalú
délutáni lap

Á R A

6

FILLÉR

2

p

